

ΕΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

(1865—1866)

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδιδόμενον τὴν πρώτην καὶ δεκάτην πέμπτην ἐκάστου μηνός,

ὑπὸ

Ἀριστείδου Βαμπᾶ.

15^η Δεκεμβρίου 1866. || Φυλλάδιον 54.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Ὁ σοφὸς καὶ ὁ Κροκόδειλος, ὑπὸ Μery.—ΔΙΠΤΗΜΑΤΑ.—
Μαργαρίτα Φάβερ.—ΠΟΙΗΣΕΙΣ.—Ἡ λίμνη (κατὰ Λαμαρ-
τίνου).—ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑΤΑ.—Τὸ Φρούριον τοῦ Καρβόου.
—ΔΙΑΦΟΡΑ.—Ἡ δύναμις τῆς ιδέας.—Ἀνέκδοτα.—
Πρεβλήματα, Δινίγματα, Γρίφοι.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ.

Ο ΚΟΜΗΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΙΣΤΟΥ.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΟΥΡΩΤΕΑ.

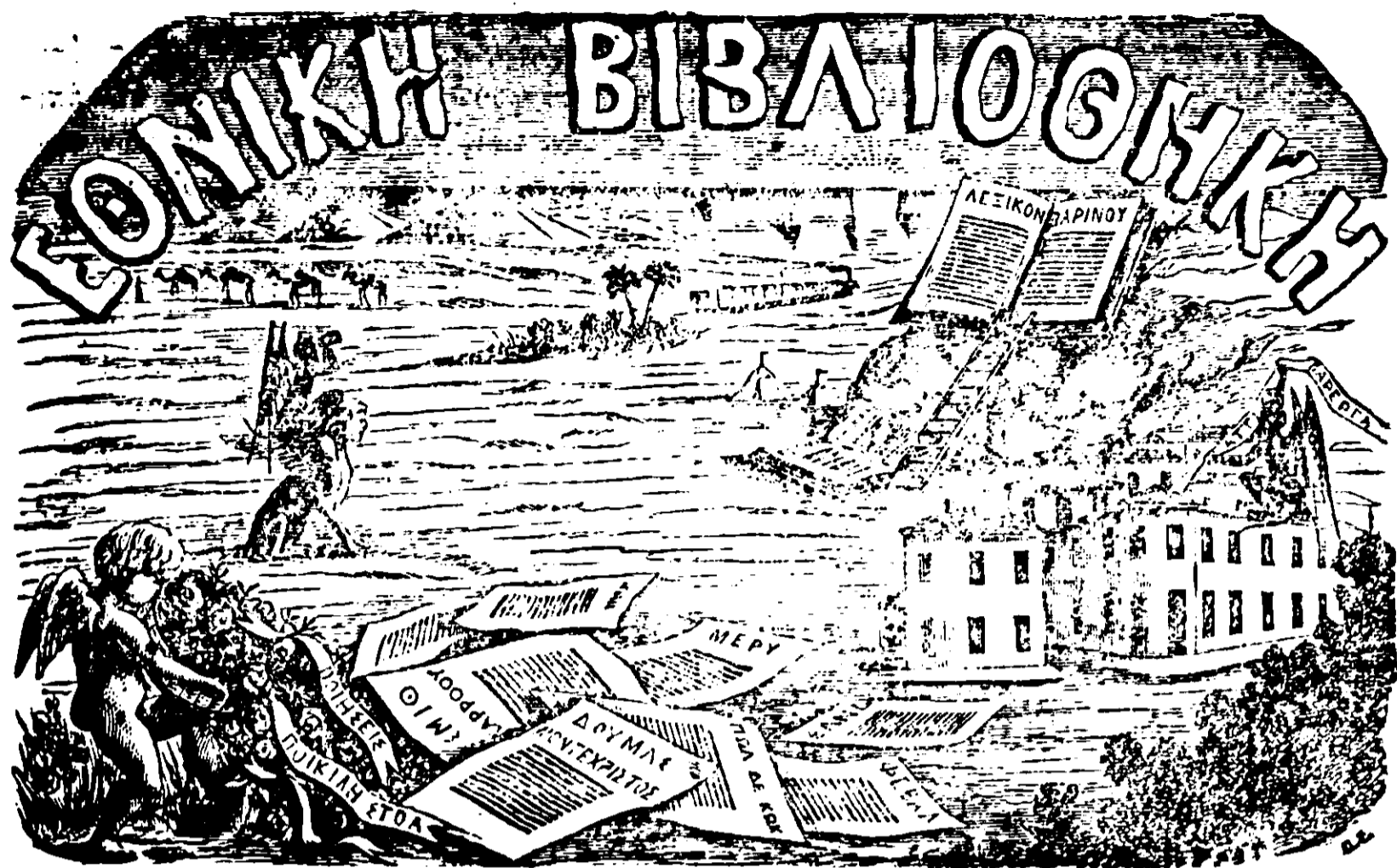
Ἐν Ἑλλάδι	δραχ. 6.	Μετὰ παραρτήματος . . .	δραχ. 12.
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ . .	φράγ. 8.	” ” . . .	φράγ. 16.

ΔΟΗΤΗΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΔΓΓ. ΚΑΝΑΡΙΩΤΟΥ.

ΟΔΟΣ ΧΡΥΣΟΣΠΗΛΛΙΩΤΙΣΣΗΣ,
ΑΡΙΘ. 11.

1866.

ΕΤΟΣ Β'. ΦΥΛΛΑΔ. 54. ❀ 15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1866.

Ο ΣΟΦΟΣ

ΚΑΙ

Ο ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΣ.

Υπό ΜΕΡΥ.

Ὁ τίτλος οὗτος ὁμοιάζει πρὸς ἐπιγραφὴν μύθου, καὶ ὅμως εἶναι τίτλος ἀληθοῦς ἱστορίας τὴν ὁποίαν θέλω διηγηθῆ.

Ἡ πόλις Βελφάστ, ἐν Ἰρλανδίᾳ, κατοικεῖται ὑπὸ σοφῶν· ἡ ἐπιστήμη ἐν τῇ πόλει ταύτῃ τρέχει εἰς τὰς ὁδοὺς, ὅπως ἡ εὐφυΐα ἐν Παρισίῳ.

Ἀφικθεις εἰς Βελφάστ ἐξεπλάγην ἐκ τῆς ὁμοιότητος φυσιογνωμίας τῶν διαβατῶν· πάντα τὰ πρόσωπα ὁμοιάζουσι σχήματα γεωμετρικά, ὅπως ἐν Παρισίῳ πάντες οἱ περιπατῆται ὁμοιάζουσι πρὸς πρόσωπα θεατρικά.

Ὁ Κ. Ἄδαμσον, εἰς τῶν ἀπείρων σοφῶν ὀλίγους βαδίζουσι ἐπὶ τοῦ δεξιῦ πεζοδρομίου τῆς Βελφάστ, ἦτο πλουσιώτατος, ἀν καὶ σοφός· καὶ ὅμως δὲν ἦτο εὐτυχής. Καθ' ἑκάστην πρωτὴν ἐγειρόμενος ἀπέτεινεν εἰς ἑαυτὸν τὴν ἐρώτησιν ταύτην:

— Διατί ὁ περιηγητὴς Βρούς δὲν ἀνεκάλυψε τὴν χερσόνησον Μερόε;

Πάντες οἱ ἄνθρωποι ἔχουσιν εἰδικὴν τινα αἰτίαν δυστυχίας.

Ἐγνώρισα τίμιόν τινα πολίτην, ὅστις ἀφέθη νὰ ἀπολεσθῆ ὑπὸ μαρξμοῦ, διότι ἀπεκλήσθη τὸ 1830 ἐκ τῶν καταλόγων τῆς ἔθνοφυλακῆς, ἕνεκα στρατιωτικῆς ἀνικανότητος· ἔπρεπε νὰ κρατῆ τὸ ὄπλον διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς, ἐνῶ αὐτὸς εἶχε καὶ τὴν δεξιὰν ἐπαρίστερον. Ἐλειψίς φυσική.

Ὁ Κ. Ἄδαμσον, ἐσπούδαζε τὸν χάρτην τοῦ Βρούς, ἐκ τῶν ὄρεων τῆς Σελήνης μέχρι τῆς Ἰρμουπόλεως, καὶ δὲν εὗρισκε τὴν χερσόνησον ταύτην, ἣν ὁ φιλαλήθης Ἡρόδοτος εἶδεν ὅπως σᾶς βλέπω καὶ με βλέπετε.

Τοῦτο κατέτρωγεν ὑποκώφως, ἀλλὰ βαθέως τὸν σοφὸν Ἰρλανδόν.

Ἡμέραν τινα ἐπρομηθεύθη ἐν ζεύγος περιποδίων τοῦ Δαυθλίνου, καὶ ἐπεβιβάσθη διὰ τὴν Αἴγυπτον, διελθὼν πρῶτον τὸ στενὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, τὴν Μάγχην, τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Μεσόγειον.

Ἐν τῇ ὁδῷ του, δὲν κατηξίου νὰ ἴδῃ τίποτε. Ἡ χερσόνησος τοῦ Βρούς κατεῖχε τὸν νοῦν του.

Συνήντησε τὸν Νεῖλον, δὲν ἐχαιρέτησε τὰς Πυραμίδας, — ἀδιακρίσια ἀνήκουστος, ἀλλ' ἦτις οὐδεμίαν ἐντύπωσιν ἐπροξένησεν ἐπὶ τῶν στωϊκῶν τούτων μνημείων, — καὶ μετὰ τινων ὥρων διατριβῆν ἐν Καίρῳ, ἐξηκολούθησεν τὸ ταξιδίον του μέχρι τῶν ἐρείπιων τοῦ Καρνάκ.

Προσέβλεψεν ἀμελῶς τοὺς περιωνύμους κολοσσούς τοῦ Μέμνωνος, τὰς κρύπτας τοῦ Ὄσιμανδία, τὰ ὑπόγεια τοῦ Σεσώστριος, τοὺς πυλώνας τοῦ Ἰσίδος τοὺς δὲ ἐλίσκους τοῦ Λουξέρ καὶ πάντα τὰ θαυμάσια τῆς Θεβαΐδος.

Πάντοτε ἀναβαίνων παρὰ τὸν Νεῖλον, εἶδε τὴν Δατόπολιν, τὴν Ἡλήθιαν, τὴν Ἀπολλωνίδα, τὴν Ὀμπος καὶ τὴν Σύνην, σήμερον ἀκμάζουσιν ὑπὸ τὸ βάρβαρον ὄνομα Ἀσσουνάν. Τὰ ἐρείπια τῶν ἀρχαίων τούτων πόλεων οὐδὲ κατὰ μικρὸν ἐθαυμάσθησαν ὑπ' αὐτοῦ ὅπερ ἦτο βεβαίως ταπεινωτικὸν διὰ τὴν Αἴγυπτον τοῦ Σεσώστριος.

Ἡμέραν τινὰ, ἡ θερμότης ἦτο μεγάλη περὶ τὴν μεσημβρίαν, φυσικώτατον ὑπὸ τὸν τροπικόν, ὥστε ὁ σοφὸς Ἄδαμσων κατεβλήχθη ὑπὸ τῆς δροσερότητος τοῦ Νεῖλου, καὶ ἀπεφάσισε πρῶτον ἤδη κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἐπιστημονικοῦ βίου του νὰ λουσθῆ ἐν τῷ ἱερῷ ποταμῷ.

Παρατηρήσας τὰ περίεξ μετὰ μεγάλης προσοχῆς, δὲν εἶδεν οὐδεμίαν ψυχὴν ζῶσαν.

Ἡ ἔρημος ἤξιζε τοῦ ὀνόματος αὐτῆς. Δὲν ὑπῆρχε μάλιστα οὐδὲ εἰς ἀνδριάς τοῦ Ἰσίδος, τοῦ Ἰβίδος, τοῦ Ἀνουβίδος ἢ τοῦ Σεράπιδος. Ὁ Νεῖλος, ἔρρεε μετὰ σιγῆς ἱερᾶς καὶ ἔδρευεν ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὀχθῆς του ἐρείπια μεγαλοπρεπῆ καὶ ἀνώνυμα, τὰ ὅποια ἀνέρχονται δι' ἀλύσιως ἐκ βράχων μέχρι τῆς ἀρχαίας Ἐλεφαντίνης.

Ὁ Ἄδαμσων, ἐνθάρρυνθεις ἐκ τῆς μοναξίας καὶ τῆς ἀπουσίας τῶν πόλισμαρ (κλητρῶν) ἐδυθίσθη εἰς τὰ ζῶντα ὕδατά τοῦ Νεῖλου, ἀφοῦ προηγουμένως ἔθεσεν ἐν τάξει καὶ πεφροντισμένως τὰ ἐνδύματα καὶ τὰ ὑποδήματά του ἐπὶ τῆς ἀδένδρου ὄχθης.

Ὁ σοφὸς πύχαριστε τὴν φύσιν, τὴν καλὴν ταύτην μπητέρα, ἦτις εἶχε θέσει οὕτως καταλλήλως ποταμὸν τόσῳ δροσερόν ἐν τῷ μέσῳ τόσῳ καυστικῶν ἀμμῶν.

Ἀπελάμβανε τὴν ἡδυπάθειαν ταύτην τοῦ λουτροῦ, τὴν ἀγνωστον εἰς τὴν ἐπιστήμην, καὶ, ἀναμιμνησκόμενος τῶν πρώτων αὐτοῦ δοκιμῶν ἐν τῇ κολυμβητικῇ τέχνῃ, ὅτε ἦτο παιδίον ἐτι ἐπὶ τῶν παραλλίων τῆς Κινστόουν, ἀφῆκε τὰ ἄκρα τοῦ ποταμοῦ καὶ ἐπροχώρησε κολυμβῶν, ὡς τις ἀπαιδέυτος, πρὸς τὰ μέσα τοῦ ρεύματος.

Μόλις λοιπὸν παρεδίδοτο εἰς τὴν γλυκεῖαν πάλιν ὡς τρίτων γλυκέως ὕδατος, ἤκουσε πνοὴν ἀπειλητικὴν καὶ εἶδεν, εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, στόμα πρᾶσινον, κεκοσμημένον ὑπὸ ὀδόντων λέοντος καὶ ὑπὲρ αὐτὸ δύο ὀφθαλμούς φλογερούς.

Ὁ σοφὸς ἀνεμνήσθη ἀμέσως, ἀλλ' ἀργὰ, μύθον τινὰ ἀρχόμενον οὕτω: *Οἱ κῆρυες τῆς Αἰγύπτου πλινθισιν ὕδωρ τρέχοντες, κατὰ μῆκος τοῦ Νεῖλου, φοβούμενοι τοὺς κροκοδείλους.*

— Ὡ φρόνησις τῶν σκύλων! ἀνέκραξε καὶ προσεπάθησε παντὶ σθένει διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν ἵνα φθάσῃ ἐπὶ τινος νήσου ἀμμόδους, σκοπέλου τῶν λέμβων, σωτηρίας τῶν κολυμβητῶν.

Ἦτο, τῷ ὄντι, κροκόδειλος τοῦ ὠραιότερου εἶδους, σαῦρα κολοσσιαία καὶ ἀμφίβιος, ὡμοτέρα τῆς τίγριδος τῆς Βεγκάλης καὶ τοῦ λέοντος τοῦ Ἄτλαντος.

Ἐπλεε κατὰ τοῦ σοφοῦ, ὅστις, ἂν καὶ ἰσχνὸς ἔνεκα τῆς μελέτης, παρεῖχεν ὅμως γεῦμα εὐχάριστον εἰς τὴν λαιμαργίαν κροκοδείλου νήστου.

Ὁ Ἄδαμσων ἐφθανεν εὐτυχῶς τὴν ἀκτὴν τῆς μικρᾶς νήσου, ἔχων τὸν κροκόδειλον ἐπὶ τῶν πτερῶν του ἑνόμιζε μάλιστα ὅτι ἠσθάνετο ἐνίοτε ἐπιψαύουσιν ἀναπνοὴν θερμὴν τοὺς πόδας του, θερμοκρασίαν φοβεράν ἐντὸς λουτροῦ ψυχροῦ.

Ἡ πνοὴ αὕτη τὸν παρίτρυνεν.

Ἠγγισε τέλος τὴν γῆν ἄλλὰ, καθ' ἣν στιγμὴν ἐμελλε νὰ χαρῆ, ἀνεμνήσθη ὅτι ὁ κροκόδειλος εἶναι ζῶον ἀμφίβιον καὶ, ἰδὼν φοινίκα λεπτόν, μεμονωμένον ἐπὶ τοῦ νησιδρίου, ἐνηγκαλίσθη τὸν κορμὸν καὶ ἀνεβρίχθη ἐπὶ τῆς κορυφῆς, μετὰ ταχύτητος σκιοῦρου.

Ἐὰν ὁ Ἄδαμσων ἀνῆκεν εἰς τὸ γένος τῶν ψευδοσαφῶν, τῶν προγαστῶρων, ἠθελεν ἀπολεσθῆ βεβαίως οὕτως, εἶχε λύσει, εἰκοσαετῆς ὢν, δεκαπέντε πρῶ-

βλήματα τοῦ Εὐκλείδου, ἐξάσκησις κοπιώδης, ἦτις τὸν εἶχεν λεπτόναι καὶ τὸν κατέστησεν ἱκανὸν εἰς τὴν ἀναβρίχην ἐπὶ τῶν φοινίκων.

Ὁ Ἄδαμσων κατέλυτεν ὅσον ἡδυνήθη καλλίτερα ἐπὶ τοῦ μέρους τοῦ δένδρου ὅθεν οἱ κλάδοι καὶ τὰ φύλλα ἐκτείνονται, ἀνυφούνται, καταπίπτουσι, διασταυροῦνται, κατὰ τὰς ἰδιοτροπίας τῆς ἀνεξαρτήτου βλαστῆσεως αὐτῶν, καὶ ἐξασφαλίσας τοὺς πόδας του ἐπὶ βάσει στερεᾶς, παρετήρει τὸν Νεῖλον.

Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐκλείσθησαν πρὸς στιγμὴν ὑπὸ φρίκης· διότι ὁ κροκόδειλος ἐξήρχετο τοῦ ὕδατος, καὶ σείων τὸ φοιιδωτὴν καὶ ἀγρόπτον ὄστρακόν του ἐπροχώρει, ὡς ἰχθύς γενόμενος τετράποδον, πρὸς τὴν ρίζαν τοῦ φοινίκου.

Ὁ σοφὸς ἀνεζήτησε παρευθὺς ἐν τῇ μνήμῃ του ὅτι εἶχε ποτὲ γραφῆ περὶ κροκοδείλων ὑπὸ τοῦ Ἡλινίου καὶ τοῦ Σαάδερη, καὶ ἐνόμισεν ὅτι ἀνεμνήσθη ὅτι οἱ φυσιολόγοι αὐτοὶ παραδέχονται τὴν ἀναβρίχην τῶν ζώων τούτων ἐπὶ τῶν φοινίκων.

— Ὡ! ἀνέκραξεν, εἶθε, Θεέ μου! οἱ συνάδελφοι οὗτοι σοφοί, οἵτινες ἀπατῶνται εἰς πᾶσαν σελίδα, νὰ ἀπατῶνται καὶ κατὰ τοῦτο!

Ἀἴφνης, ἠσθάνθη νέαν φρίκην ἀναμνησθεὶς ἄρθρον τι γραφὴν παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ἐν τῇ *Ἐπιθεωρήσει τῆς Βελγιάστ*, ἐν τῷ ὑποίῳ ἔλεγεν ὅτι οἱ κροκόδειλοι ἀνεβρίχωνται ἐπὶ τῶν δένδρων ὅπως αἱ γαλαί.

Ἐπεθύμει νὰ εἶχε ρίψει τὸ ἄρθρον του εἰς τὸ πῦρ ἄλλὰ τῶρα δὲν ἦτο πλέον καιρὸς, διότι ὀλόκληρος ἡ πόλις τῆς Βελφᾶς εἶχεν ἀναγνώσει τοῦτο, εἶχε μεταφρασθῆ ἄραβιστί, καὶ οὐδεὶς συγγραφεὺς δὲν εἶχεν ἀντικρούσει αὐτὸ, οὔτε εἰς αὐτὴν τὴν Κροκοδείλουπολιν.

Τὸ ἄγριον ἀμφίβιον ἀριχθὲν παρὰ τὴν βᾶσιν τοῦ δένδρου ἔδειξε μεγίστην χαρὰν ἀνακαλύψαν τὸν κολυμβητὴν ὑπὸ τὸ φύλλωμα τοῦ φοινίκου. Περιῆλθε δις ἢ τρίς τὸ δένδρον, παρετήρησεν ἀκόμη, ἐπειτα ἰστάθη, ὡς ἂν ἐσκέπτετο τίνι τρόπῳ νὰ στήσῃ τακτικὴν πολιορκίαν, ἐπὶ τῇ ἀπολύτῳ ἀδυναμίᾳ νὰ βιάσῃ τὸ καταφύγιον τοῦ σοφοῦ δι' ἐφόδου.

Ἐνταῦθα ἂς ἀποδώσωμεν δικαιοσύνην εἰς τὴν ἀληθῆ ἐπιστήμην.

Ὁ Ἄδαμσων, παρὰ τὰς ἀπασχολήσεις τῆς στιγμῆς, ἠσθάνθη ὀξύ πόνον δικαίας λύπης· ἀνεγνώρισεν ὅτι εἰς τὸ περὶ κροκοδείλων ἄρθρον του εἶχεν ὑποπέσει εἰς λάθος ὡς πρὸς τὴν φυσικὴν ἱστορίαν, ἀλλ' ὀρκίσθη νὰ μὴ τὸ διορθώσῃ ποτέ, ἂν διέφευγεν ἐκ θαύματος τοῦ κινδύνου.

Τὸ ἄρθρον εἶχε γραφῆ μετὰ πεποιθήσεως· ἀπεδείκνυεν ὅτι οἱ κροκοδείλοι ἀναβρίχωνται ἐπὶ τῶν φοινίκων, γεγονός ἐπιστημονικόν. Ἀδύνατον νὰ ἐπανέλθῃ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, ἔστω καὶ ἂν ἀπολυτροῦτο κροκοδείλου μὴ δυνηθέντος ν' ἀναβρίχθῃ ἐπὶ τοῦ φοινίκου τοῦ Νεῖλου.

Ὁ σοφὸς πρέπει νὰ ἦναι ἀκλόνητος εἰς τὰς πεποιθήσεις του.

Ἡ θέσις τοῦ κροκοδείλου ἔλαβε χαρακτηριστῆρα προξενουῦντα ἀνησυχίας.

Ἡ πολιορκία συνέστη ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ στρατηγηματικῇ ἐναργείᾳ.

Ἡ ἐπιστήμη λοιπὸν ἠδύνατο νὰ ἀποκτίσει νέαν γνῶσιν: ὅτι οἱ κροκόδειλοι δὲν ἀναβρίχωνται, ἀλλὰ πολιορκοῦσιν.

Ἀντικείμενον νέας πραγματείας, ἦτις, χωρὶς νὰ διαψεύσῃ τὴν πρώτην, ἀπέδιδε νέον πολεμικὸν δόλον εἰς τὴν νοημοσύνην τῶν ζώων τούτων.

Ὁ κροκόδειλος ἐξηπλωμένος καθ' ὅλον τὸ δυσκνάλογον μῆκος του κατεφρόνει τὸν ἥλιον, ὡς σαῦρα, καὶ δὲν ἐδέικνε οὐδόλως ἀνυπομονησίαν· περιέμενε τὴν κατάβασιν τοῦ σοφοῦ, καὶ ἡ ἀκατάπαυστος σκίρτησις τῆς οὐρᾶς του ἀνήγγειλεν ὅλην τὴν χαρὰν ἣν παρήγαγεν εἰς αὐτὸν ἡ ἐλπίς τοῦ ἀναποφεύκτου συμποσίου.

Ὁ δὲ σοφὸς ἐσπούδαζε τὰ ἦθη τοῦ τέρατος, ἀλλ' ἅμα ἐτελείωνε τὸ ἐπιστημονικὸν μέρος, ἐπανήρχιζε νὰ φρίττῃ ὡς τις κρεμάμενος ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ λέοντος.

Αἱ ὠραι τῆς πολιορκίας ἔχουσι διακόσια τεσσαράκοντα λεπτά, ἀλλὰ παρέρχονται ὡς καὶ τὰ ἐξήκοντα τῶν συνήθων ὥρων· ὁ ταχύς χρόνος βαίνει πολλακίς με βακτηρίαν, ἀλλὰ προβαίνει πάντοτε καὶ δὲν ἵσταται ποτέ.

Ὁ ἥλιος ἔδυσεν, ὅπως τὴν προτερσίαν· ἡ νύξ ἐπῆλθε μετὰ σκιοφῶς βραχὺ, καὶ ἡ τελευταία λάμψις του ἔδειξεν εἰς τὸ τελευταῖον βλέμμα τοῦ πολιορκημένου σο-

φου τον προκόδειλον εξηλωμένον εις την αυτην οριζόντιον θεσην και την απελπιστικην ακινησιαν.

Ζητών ο Αδαμψών εν ταις αναμνήσεσιν αυτού να ευρη αναλογόν τι συμβεβηκός, παρηγοριαν τινά η ελπίδα, ενθυμήθη τον πατριώτην του Ρομβινσάνα Κρούσον γέννημα της Γόρκης, οστις διήλθε μίαν νύκτα επί δένδρου, μετά τὸ ναυαγίον του, χάριν προφυλάξεως.

(Ακολουθεί.)

Η ΜΑΡΤΑΡΙΤΑ ΦΑΒΕΡ.

ΔΙΗΓΗΜΑ

G. FATH.

(Συνέχεια ἴδε φύλ. 83).

Ο Φρεδερίκος εδειξεν αδιαφοριαν εις την παρατήρησιν ταύτην και ηρώτησε τινά νέα ὑπάρχον εις τὸ χωρίον.

— Η! τίποτε σχεδόν, απήντησεν ο δήμαρχος, ἀλλ' εἰσέλθετε παρακαλῶ να πώμεν μίαν μπιράν και ν' αναπαυθῆτε ὀλίγον ἐνταυτῷ δε συνδιαλεγόμεθα. Προσεκάλεσε τότε μικρόν ὑπηρετήν, τὸν ὁποῖον διέταξε να ἀφαιρέσῃ τὸ ἐρίπιον και να φέρῃ τὸν ἵππον εἰς τὸν σταυλον. Ο Φρεδερίκος, ὅστις εἰς πᾶσαν ἄλλην περιστάσιν δὲν θὰ ἐδέχετο τὴν πρόσκλησιν ταύτην, εὐχάριστος θερμῶς τὸν οἰκοδεσπότην, ἐπυρεύθη εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπου παρεσκευασμένα εὑρών τὰ τοῦ γεύματος παρεκλήθη να λάβῃ μέρος.

— Ἀπείρω εὐχαριστῶ, κύριε Οὐλμάνε, ἐγευμάτισα πρὶν ἀνεχώρησω τοῦ τρασοδούργου, ἀπήντησεν ο Φρεδερίκος, τὸν ὁποῖον ἀπλή περιέργεια εἶχεν ὀδηγήσει εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ δημάρχου, ὅστις τὰς ἰδιοτελεῖς περιποιήσεις ἀπέφυγεν ἐπιτηδείως ἀπὸ τινός χρόνου.

Ἐνωρίζω κάλλος, ὅτι πάντα ταῦτα δὲν εἶναι ἀξια τοῦ ξένου μου, εἶπεν ὁ Οὐλμάνος, ἀλλ' ὀλίγον θαλασσιόταν και τερμάτων χωρομετῶν οὐδέποτε προξενόδοι φέρων εἰς καλὴν ἁλισκαμένην.

— Καὶ καὶ ἔτσι, ὅτι ὑπάρχει ὁδὸς αἰ

μεταξὺ αὐτῶν, ὑπέλαθεν ὁ Φρεδερίκος. — Τοῦτο εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ κτηματίας, δὲν ἀγνοῶ, ὅτι διατηρήσατε τὰ ἀπλοῦκά της παιδικῆς σας ἡλικίας ἦθη, ἡ δὲ ἐκ τῶν σπουδῶν σας ἀνάπτυξις δὲν παρήγαγεν. οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἐν τῇ κεφαλῇ σας ὑπερηφάνειαν, ἡ ἀνάξια ἐν τῇ καρδίᾳ σας αἰσθήματα· ὁ κόσμος σας ἀποδίδει δικαιοσύνην φρονῶν οὕτω περὶ ὑμῶν εἶπεν ὁ δήμαρχος, θεμελιῶν ἀπάσας αὐτοῦ τὰς φιλοδόξους ἐλπίδας ἐπὶ τοῦ εὐγενοῦς χαρακτήρος τοῦ νέου.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Φρεδερίκος, ἵνα διακόψῃ τὰς κολακευτικὰς ταύτας ἐκφράσεις· δὲν εὐρίσκω ἐν ἐμαυτῷ τόσην ἀξίαν, ὥστε να καταστῶ παράφορος ὑπὸ της ματαιότητος διὰ τὴν μικρὰν περιουσίαν μου, τὴν ὁποῖαν ὀφείλω εἰς τὴν ἐργασίαν τοῦ πατρὸς μου και τὴν εὐμένειαν τοῦ θεοῦ μου.

— Ἀναμφισβότως· ἀλλὰ τὰς γνώσεις σας ὀφείλετε εἰς ἐαυτὸν, ὑπέλαθεν ὁ δήμαρχος, ὅστις δὲν διανοεῖτο ν' ἀπομακρυνθῇ τοῦ κολακευτικοῦ συστήματός του.

— Καὶ εἰς τοὺς καθηγητάς μου· ἄλλως, φίλτατέ μοι Οὐλμάνε, αἱ γνώσεις ἀνθρώπου κοινοῦ, διότι δυστυχῶς τοιοῦτος εἶμαι, εἶναι πάντοτε τὸσον περιωρισμένοι, ὥστε πᾶσα ὑπεροψία θὰ τῷ ἦτο δυσάρμοστος· ἀλλ' εὐαρεστηθῆτε να μοι εἰπῆτε ὀλίγας λέξεις ἐπὶ τῶν συμβάντων ἐνταῦθα κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου· εἶμαι ἐπιφορτισμένος παραγγελίαν τινὰ διὰ τὴν οἰκογένειαν Φάβερ· ἀλλ' εὑρον τὴν οἰκίαν κατάκλειστον και οὐδένα εἶδον, ἵνα λάβω πληροφορίας περὶ αὐτῆς.

— Ομιλήτε περὶ τούτου, τότε δύναμαι να σας χορηγήσω τινὰς πληροφορίας, ἀπήντησεν ὁ δήμαρχος, ὅστις ἀνέμενε τὴν εὐκαιρίαν ταύτην, ἵνα καταστρέψῃ τὰς ἐλπίδας τοῦ Φρεδερίκου.

— Τί λοιπόν; ἐπῆλθε δυστύχημά τι εἰς τὴν οἰκογένειάν του; ηρώτησεν ὁ Φρεδερίκος μετά φόβου, τὸν ὁποῖον δὲν ἠδυνήθη να ὑποκρύψῃ.

— Δυστύχημα! τοῦτο δὲν δύναται τις ἀλανθαστως να εἰπῇ. Τὸ μέλλον θὰ μᾶς τὸ διδάξῃ· εἴτι δὲ οὐδέποτε πιθανόν να γνωσθῇ· ἀλλ' εἶναι βέβαιον ὅτι μεγάλως μετέβληθη ἡ θέσις του.

— Καὶ τίνα μεταβολὴν ὑπέστη, ηρώτησεν ὁ Φρεδερίκος ἀνησυχῶν.

— Ἢ! μεταβολὴν πλήρη! . . . εἶπεν ὁ

δήμαρχος φέρων εἰς τὰ χεῖλη τὸ κύπελλον του . . . τὸ δυσχερές της θέσεώς του χρονολογεῖται ἀπὸ πολλοῦ και ἦτο εὐκολον να προῖδη τις, ὅτι τὸ τέλος ὅλων τούτων θὰ ἦτο δυστυχές· ὀπισθοχωροῦμεν ὅσον δυνάμεθα, πιανόμεθα ἀπὸ πᾶν, ἀλλ' ὅταν ἡ κλίσις της κατωφερείας ἦναι μεγάλη, σήμερον ἡ αὔριον κυλιόμεθα εἰς τὸ βάθος τοῦ κρημνοῦ.

— Ὅλα ταῦτα, φίλτατέ μοι Οὐλμάνε, δὲν με διδάσκουσι τίποτε, ἀν ἀληθῶς ἡ κατάστασις τοῦ Φάβερ ἀπὸ πολλοῦ δὲν ὑπῆρχεν εὐάρεστος, τοῦτο πάντοτε τὸ ἠγνόουν, ἀπήντησεν ὁ Φρεδερίκος προσπαθῶν να φανῇ ἀδιάφορος.

— Λοιπόν! μάθετε, ὅτι ἀφ' οὗ κατ' ὀλίγον εἶχεν ἐκποιήσει μέρος της περιουσίας του, ὁ δυστυχῆς Φάβερ τελευταῖον ἐπώλησε πᾶν ὅ,τι τῷ ὑπελείπετο και ἀνεχώρησεν ἀπαρατηρήτως μεθ' ὅλης της οἰκογενείας του διὰ τὰς Ἰνδίας, ὅπου ἐλπίζει να ἐπανακτήσῃ τὴν περιουσίαν του.

— Ἀνεχώρησαν πάντες διὰ τὰς Ἰνδίας! ἐκραξε λυπηρῶς ὁ Φρεδερίκος.

— Πιστεύω πολὺ· διότι περὶ τοῦ τόπου τούτου κάτι μᾶς ἔλεγε λαθῶν τὸ διαβατήριόν του μόνον μέχρι Παρισίων, ἵνα μὴ ἀποκαλυφθῇ ἴσως ἅπατα ἡ ἀλήθεια περὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ ταξιδίου του.

Ο Φρεδερίκος ἔμεινεν ἐμβρόντητος.

Ο Δήμαρχος ἔβριψε σκόπιμα βλέμματα ἐπὶ της θυγατρὸς του· ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἀνταπεκρίθη· ἐξεπλήττετο διὰ τὴν λύπην, τὴν ὁποῖαν ἀνεγίνωσκεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ νέου και τῇ ἐφάνετο, ὀδηγούμενη ὑπὸ τοῦ γυναικείου ἐνσίκτου, ὅτι ὀφθαλμῶς του διὰ τὴν Μαρταρίταν ἦτο ἀθεράπευτος, και ὅτι ἐκ τοῦ πλησίον ἡ μακρόθεν, θὰ διέμενε πάντοτε πιστός.

— Φίλτατέ μοι Οὐλμάνε, ἀπήντησεν ἐπὶ τέλους ὁ Φρεδερίκος, ὅ,τι μανθάνω μὲ λυπεῖ πολὺ και τοσοῦτον μᾶλλον, ὅσον εἶχον εὐχάριστόν τινα εἶδῃσιν ν' ἀναγγείλω εἰς τὸν Κ. Φάβερ, εἶδῃσιν, ἥτις πιθανῶς εὐκολα θὰ ἐπανεφέρει τὰς ὑποθέσεις του εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν.

— Ἀληθῶς! ἀπήντησεν ὁ Οὐλμάνος μὲ ἥλας αἰφνιδίως τεθλιμμένον.

— Καὶ θὰ ἦμην διπλασίως εὐτυχῆς, ἀν ἔρθανον καταλλήλως.

— Παρατηρῶ, ὅτι εἰσθε νέος γενναῖος· διότι ὁ δυστυχῆς αὐτός Φάβερ κατη-

νάλωσε μέρος της περιουσίας του εἰς τὴν μετὰ τοῦ πατρὸς σας δίκην.

Ο Φρεδερίκος ἐκύψε τὴν κεφαλὴν.

— Ἀλλὰ λησμονήσωμεν τοῦτο, τὸ δυστύχημα εἶναι ὅτι δὲν εἶναι κаторθωτὸν να πραγματοποιήσῃτε τὰς φιλανθρωπous προθέσεις σας, ἐξηκολούθησεν ὁ Οὐλμάνος μὲ ἦθος τεθλιμμένον.

— Ἴτω; δύναται τις ἀκούη να τοὺς προφθάσῃ, παρετήρησεν ὁ Φρεδερίκος.

— Ὡς πρὸς τοῦτο, εἶναι ἀνέφικτον διὰ δύο λόγους· πρῶτον διότι ἡ διεύθυνσις, τὴν ὁποῖαν ἔλαβον εἶναι ἀγνωστος· δεύτερον δὲ, καὶ τούτου ὑποτιθεμένου, ἡ θαλασσοπορία των ἀρξάμενη πρὸ πολλῶν ἡμερῶν, παρεμβάλλει ἀνυπερβλήτους δυσκολίας.

— Καλὰ! εἶπεν ὁ Φρεδερίκος ἐνθάρρυνθεις ἀπὸ λάμψιν ἐλπίδος· δὲν εἶναι πιστευτὸν ὅτι ἀνεχώρησαν χωρὶς να ἐμπιστευθῶσι τὰ σχέδιά των εἰς τὴν ἀδελφὴν των, ἥτις βεβαίως θὰ ἔμεινεν ἐνταῦθα.

— Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἡ ἀδελφὴ του κατοικεῖ πάντοτε ἐνταῦθα, ἀλλ' εἶμαι βέβαιος, ὅτι οὐδέμια διακοίνωσις θὰ τῇ ἐγένετο, διότι ἰδίως τῶν συγγενῶν τὰς συμβουλὰς και τὰς παρατηρήσεις ἀπέφυγε.

— Λοιπόν, φίλτατέ μοι Οὐλμάνε, εἰσθε τὸ μόνον πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἐμυῖθη τὰ τοῦ ταξιδίου των;

— Τὸ μόνον.

— Πρέπει νομίζω να μὴ ἀγνοῇ ταῦτα και ὁ ἀγοραστῆς τῶν κτημάτων του· ὁμοῖαι ἀπαλλοτριώσεις δὲν γίνονται χωρὶς να γνωστοποιῶνται και οἱ λόγοι.

— Ὁ ἀγοραστῆς εἶμαι ἐγὼ, και ἐν τούτοις βλέπετε, ὅτι πολλὰ ὀλίγα γνωρίζω.

— Σεῖς! ἐκραξεν ὁ Φρεδερίκος, ῥίψας ἀνεξήγητον βλέμμα ἐπὶ τοῦ πατρὸς και της θυγατρὸς.

Ο Φρεδερίκος ἐνόησε τὴν διπλὴν πολιτικὴν τοῦ Οὐλμάνου· ν' ἀγοράσῃ εἰς εὐτελῆ τιμὴν τὰ ὑποστατικά τοῦ ατυχοῦς Φάβερ και ν' ἀπαλλαγῇ ἐπικινδύνου ἀντιπάλου διὰ τὴν θυγατέρα του.

— Μάλιστα, ἦτο ἡ τελευταία ὑπηρεσία, τὴν ὁποῖαν ἠθέλησα να τῷ προσφέρω· ὑπῆρχον ὁ μόνος ἐδῶ, ὅστις ἠδυνάμην να ἀγοράσω εἰς μετρητὰ και να μὴ προσέξω πολὺ, γνωρίζων τὸν χαρακτήρα τοῦ Φά-

βερ, εις τὰς εξασφαλιστικὰς τοῦ νόμου διατοπώσεις.

— Ἀπατάσθε, κύριε Οὐλμάνε, δὲν εἰσθε ὁ μόνος.

— Καὶ τίς ἄλλος θέλει συνάψῃ ὁμοίας συμφωνίας εἰς τὸ χωρίον μας;

— Ἐγὼ, κύριε Οὐλμάνε, θὰ πῦξανον μάλιστα τὸ ποσόν, τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀνάγκη, χωρὶς νὰ τὸν ὑποχρεώσω ν' ἀπογυμνωθῇ ἀπροσδοκῆτως τῆς περιουσίας του. . . . Ὁ λόγος του θὰ μοι ἦτο ἀρκουσα ὑποθήκη.

— Εἰσθε πλουσιώτερος ἐμοῦ, κύριε Φρεδερίκε, καὶ ἦτο δυνατὸν νὰ φθάσητε τὸ ὄριον τοῦτο τῆς γυναικείας ἀπῆντησεν ὁ δήμαρχος καταστενωχωρηθεὶς ὑπὸ τὰ ἐπιπληκτικὰ βλέμματα τοῦ νέου.

Σιωπὴ βραχεῖα ἐπεκράτησε μεταξὺ τῶν τριῶν προσώπων τῆς σκηνῆς ταύτης· ἀλλ' ἡ Λουίζα πρῶτη τὴν διέκοψε.

— Πάτερ μου, διατὶ δὲν γνωστοποιεῖς, εἶπε μετὰ γλυκύτητος αὐτῆ, εἰς τὸν Κ. Φρεδερίκον καὶ ὅτι διὰ νὰ νυμφευθῇ ἡ Μαργαρίτα τὸν υἱὸν τοῦ Κούντζ, ἀνεχώρησαν, ὅστις τοὺς περιμένει εἰς τὸ Μεξικόν;

— Λουίζα! . . . ἔκραξεν ὁ Οὐλμάνος μετὰ προσπεποιημένης ὀργῆς.

Ἐνόησεν ἀμέσως τὸν σκοπὸν τῆς θυγατρὸς του.

— Νὰ νυμφευθῇ ἡ Μαργαρίτα τὸν υἱὸν τοῦ Κούντζ! ἔκραξεν ὁ Φρεδερίκος.

— Διατὶ, ὑπέλαβεν ὁ δήμαρχος, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν θυγατέρα του, νὰ εἴπῃς πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐσύστησαν νὰ τηρήσωμεν μυστικόν;

— Εἶναι λοιπὸν βέβαιον, εἶπεν ὁ Φρεδερίκος μετὰ λύπης, τὴν ὁποίαν δὲν ἐπροσπάθει πλέον νὰ κρύπτῃ.

— Ἡ Μαργαρίτα καὶ ὁ Νικόλαος Κούντζ ἠγαπῶντο παιδιόθεν, εἶπεν ὁ δήμαρχος· γνωρίζετε ὅτι ἡ οἰκογένεια Κούντζ ἀνεχώρησε πρὸ τεσσάρων ἐτῶν, ἵνα ζητήσῃ τὴν τύχην εἰς τὸ Μεξικόν. Τοῦτο φαίνεται ἐπετεύχθη· οὕτω τούλάχιστον ἐλεγεν ἡ ἐπιστολὴ τοῦ πατρὸς Κούντζ πρὸς τὸν Φάβερ, ὅστις ζητῶν τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς του, τὸν προσκαλεῖ πρὸς τοῦτο νὰ μεταβῇ εἰς Μεξικόν καὶ μεταλάβῃ τῆς εὐτυχίας του.

— Καὶ συνῆλθεν αὐτοῦ διαταγῆ, ἡ πρώτη ὁ Φρεδερίκος, προσπαθὲν νὰ γιν-

νήσῃ ἐν αὐτῷ ἀμφιβολίας περὶ τῆς ἀληθείας τῶν εἰδήσεων τούτων.

— Γνωρίζετε, ὅτι ὁ Φάβερ καὶ ὁ Κούντζ ἦσαν παλαιοὶ φίλοι . . . ἄλλως, ὡς σᾶς εἶπον, ὁ καλὸς ἄνθρωπος εἶχε κατὰ τὰ τρία τέταρτα καταστραφῇ καὶ φυσικῶς τῆ λόγω ἐδράξατο τῆς εὐκαιρίας νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν θυγατέρα του, ἔπειτα νὰ ἐξαγάγῃ τὴν οἰκογένειάν του δυσκόλου θέσεως . . . ἀλλὰ πιστεῖτε λοιπὸν, κύριε Φρεδερίκε, δὲν πρέπει νὰ σᾶς λυπῇ, ἂν δὲν κατωρθώσατε νὰ προσφέρητε τὰς ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας ἐπεθυμεῖτε, ἀρκεῖ, ὅτι τὸ καλὸν ἐγένετο. Ἦδ' ἂν τίποτε δὲν μὲ κωλύει νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι ὁ πατὴρ Φάβερ ὑπεσχέθη νὰ μοι γράψῃ ἐντὸς τριῶν μηνῶν καὶ νὰ μοι δώσῃ εἰδήσεις περὶ τῆς νέας πατρίδος του· δὲν θὰ λείψω νὰ σᾶς ἀνακοινώσω πάντα ταῦτα, ἵνα μὴ ἀνησυχῆτε περὶ τῆς τύχης τῶν ἐντίμων αὐτῶν ἀνθρώπων, ὑπὲρ τῶν ὁποίων τοσοῦτον ἐνδιαφέρεσθε.

— Σᾶς ὑπερευχαριστῶ, κύριε Οὐλμάνε, ἀπῆντησεν ὁ Φρεδερίκος ξηρῶς· διότι ἠσθάνετο τὴν εἰρωνειαν ὑπὸ τοὺς γλυκεῖς λόγους τοῦ δημάρχου, καὶ ἀποχαιρητήσας εὐγενῶς τοὺς ξενίσαντας αὐτὸν ἀπῆλθεν.

Ἐπανελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν του ἐπίστησεν εἰς τοὺς ὑπηρετάς του νὰ μὴ ἐπιτρέψωσιν εἰς οὐδένα νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ κατεκλείσθη, ἵνα ἐγκαταλειφθῇ εἰς τὸ ὑπερβάλλον τῆς θλίψεώς του. Ἦδ' ἐδίσταζε περὶ τοῦ συνοικεσίου, τὸ ὁποῖον ἡ Μαργαρίτα μετέβαινε νὰ συνάψῃ εἰς Μεξικόν, καὶ ἐμέμπετο ἑαυτὸν πικρῶς, ὅτι δὲν τῇ ἐδήλωσεν ἐγκαίρως τὸν ἔρωτά του, τὴν ἐπιθυμίαν του νὰ τὴν νυμφευθῇ· ἀλλ' ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, ὅτι ἡ πρὸς αὐτὴν συμπεριφορὰ του, συμπεριφορὰ πλήρης ἐκπλήξεων, ἀλλ' ἀρκετὰ σαφῆς ἔπρεπε νὰ τῇ διδάξῃ ὅτι δὲν ἐτόλμα νὰ τῇ ἐκμυστηρευθῇ, καὶ κατέληξε συμπεραίνων, ὅτι δὲν ἠθέλησε νὰ τῇ μαντεύσῃ ἢ πρόβῃσῃ, ὅτι ἠθέλε ἐρασθῆ συντρόφου τῆς παιδικῆς ἡλικίας παρῆγεν ἦδ' ἂν τοὺς καρπούς τῆς καθόσον μάλλον ὁ Φρεδερίκος ἐσκέπτετο περὶ τούτου, τόσῳ περισσότερον ἐβεβαίοντο, ὅτι πέσα ἐλπίς διὰ τὴν Μαργαρίταν ἐξέλιπεν. Ἡ τελευταία αὐτῆ σκέψις ὑπῆρξε σπαραξικάρδιος· διότι ἡ Μαργαρίτα

δὲν ἦτο κόρη κοινῆ· μολονότι ἡ ἀνατροπὴ τῆς δὲν ἦτο ὑψηλῆ, ἐστολιζέτο ἀπὸ τόσα πολλὰ προτερήματα, ὥστε ὁ περιοσμένος βίος καὶ αἱ μικραὶ τῆς ἐξοχῆς ἰδέαι δὲν κατώρθωσαν νὰ ταπεινώσωσιν τὴν μεστὴν ὑψηλοφροσύνης καρδίαν τῆς, ἢ ν' ἀμβλύνωσι τὸ λεπτόν καὶ καθαρὸν τοῦ πνεύματός τῆς. Ἡ ὠραιότης τοῦ προσώπου τῆς, ἡ ἐντέλεια τοῦ σώματός τῆς, ἀπετέλουν ἀπαραίτητον συμπλήρωμα καὶ ἀναγκαῖον παρακολούθημα τῆς πνευματώδους καὶ ἐκλεκτῆς ταύτης φύσεως. Ἐποίει ἐξαιρέσιν θυυμασίαν, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς εἰσάγει ἐνίοτε εἰς ἀσήμους οἰκογενείας ἵνα ἀποδείξῃ ὅτι οὐδεμία κλάσις κατέχει ἀποκλειστικῶς τὸ μονοπώλιον τῆς διανοίας, τῆς εὐγενείας τῶν αἰσθημάτων, ὅχι ὀλιγώτερον τοῦ τῆς χάριτος καὶ τῆς καλλονῆς. Ὁ Φρεδερίκος πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἐκτιμήσει τὴν Μαργαρίταν· οὕτως ὁ ἔρωσ του εἶχεν ἰσχυροποιηθῆ ὑπὸ παντός ὅτι ἀποπλανᾷ τὴν καρδίαν καὶ τὴν φαντασίαν· ἡ ἀπελπίσῃα του ἐξισούτο τὴν στιγμὴν ταύτην πρὸς τὸν ἔρωτά του καὶ ἐδοκίμαζε μάτην νὰ κατευνάσῃ τὴν ἠθικὴν ταύτης ταραχὴν, ὅτε ἤκουσε τὴν φωνὴν παιδίου, ἐπιμένοντος νὰ εἰσέλθῃ παρ' αὐτῷ· ἤνοιξε μηχανικῶς τὴν θύραν του, ἵνα ἴδῃ περὶ τίνος ἐπρόκειτο· καὶ παιδίον ἀποσπασθὲν ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ ἐμποδίζοντος αὐτὸ ὑπηρετοῦ ἔδραμε πρὸς αὐτόν.

— Τί μὲ θέλεις Λουδοβίκε; τὸ ἡρώτησεν ὁ Φρεδερίκος.

Τὸ παιδίον τῷ ἔκαμε σημεῖον ὅτι ἐπιθύμει νὰ τῷ ὁμιλήσῃ κατ' ἰδίαν.

Ὁ Φρεδερίκος εἰσήγαγε τὸ παιδίον εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν.

— Λοιπὸν, τί μὲ θέλεις, μικρὲ μου;

Τὸ παιδίον ῥίψαν κύκλω τὰ βλέμματά του, ἀπεκρίθη:

— Κύριε Φρεδερίκε, σᾶς φέρω ἐπιστολὴν καὶ μικρὸν δακτυλίδιον ἀπὸ τὴν κυρίαν Μαργαρίτα, ἧτις ἀφῆκε τὸ χωρίον μας διὰ παντός.

Τὸ παιδίον ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας μετὰ μεγάλης λύπης.

— Μοὶ φέρετε ἐπιστολὴν ἀπὸ τὴν Μαργαρίταν, ἀνέκραξεν ὁ Φρεδερίκος ἐναγκαλιζόμενος καὶ καταφιλῶν τὸν μικρὸν.

— Μάλιστα, κύριε Φρεδερίκε, πρὸ δέκα ἡμερῶν περίπου ἐπερίμενα τὴν ἀφίξιν σᾶς·

διότι ὑπεσχέθητι μὴδὲ λεπτόν νὰ βραδύνω νὰ σᾶς τὸ ἐγχειρίσω, καὶ τῷ ἔτεινε γραμματίον καὶ μικρὸν κιβώτιον, τὰ ὁποῖα εἴλκυσε ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του.

Ὁ Φρεδερίκος ἔλαβε τ' ἀντικείμενα ταῦτα μετὰ σπουδῆς ἰδιαζούσης καὶ ἀποσφραγίτας τὴν ἐπιστολὴν, τῆς ὁποίας οἱ χαρακτῆρες ἦσαν λεπτοὶ καὶ πεπιεσμένοι ἀνέγνωσε τὰ ἐπόμενα.

« Κύριε Φρεδερίκε!

Ἐὰν ἐπέπρωτο νὰ μ' ἐπανίδητε ἡμέραν τινα, δὲν θὰ σᾶς ἔγραψον τὴν ἐπιστολὴν ταύτην· ὅχι διότι θὰ εὐρεθῶ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐρυθριάσω διὰ τὸ περιεχόμενον· ἀλλὰ διότι πρόκειται περὶ ἀντικειμένων, τὰ ὁποῖα ἡ καλὴ ἀγωγή ἀπαγορεύει εὐλόγως εἰς νέαν κόρην· ὁ πατὴρ μου δυστυχῆς μετὰ βίον δραστήριον καὶ ἀφιερομένον εἰς τὴν ἐργασίαν ἐπώλησε τὰ ὀλίγα πράγματα, ἅτινα τῷ ἔμενον, ἵνα μᾶς ὀδηγήσῃ πάντας εἰς τὸ Μεξικόν, ὅπου ἐλπίζει νὰ καταστῇ πάλιν πλούσιος· εἶθε ὁ πανάγαθος Θεὸς ν' ἀποδείξῃ ὅτι αἱ σκέψεις αὐταὶ δὲν ἦσαν ὀνειροί! τὴν εὐτυχίαν δὲν ἐπιθυμῶ δι' ἐμυτῆν, ἡ ζωὴ μου θὰ τελειώσῃ εἰς τὸ Schnindratzheim· τούναντίον ὅτι ὁ Θεὸς μοὶ δώσῃ θὰ τὸ προορίσω διὰ τὴν ὑπαρξίν ἐκείνων, οἵτινες μὲ περικυκλοῦσι· Ὁ ἀποσπασθῶ τρόπον τινὰ ἀπ' ἐμαυτῆς, καὶ τοῦτο θὰ κάμω ἐν συναισθήσει, ἵνα φανῶ κατὰ τὸ δυνατὸν ὠφέλιμος εἰς ἐκείνους, οἵτινες πάντοτε μὲ ἠγάπησαν· μία μόνη ἀνάμνησις, ἐκείνη, τὴν ὁποίαν θὰ σώζω διὰ σὲ ἀποτελεῖ πᾶσαν τὴν εὐτυχίαν, εἰς τὴν ὁποίαν παραφόρως ἠλπισα· ἐπίστευσα ὅτι μὲ ἠγάπας διότι σὲ ἐλάτρευον· αἱ φράσεις αἵτινες προηγοῦνται θὰ ἦσαν αἱ τελευταῖαι· ἀλλ' ἐπιθυμῶ νὰ σοὶ ἀποτείνω παράκλησίν τινα ἀπλῆς εἰς τὸ τέλος· νὰ μὴ λησμονηθῇ ποτε καθ' ὀλοκληρίαν ἡ δυστυχῆς.

« Μαργαρίτα. »

Υ. Γ. ὁ μικρὸς Λουδοβίκος θὰ σᾶς δώσῃ μετὰ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης πενιχρὸν ἀργυρῶν δακτύλιον, τὸν ὁποῖον ὁ πατὴρ μου μ' ἔφερε ποτε ἐκ Στρασβούργου· θὰ συγκατατεθῆτε νὰ τὸν φέρετε; τὸ κατ' ἐμὲ, συνέλαξα, ἵνα τὰ διατηρήσω μέχρι θανάτου, ἀνθ' ἧς παιδείας, ὅπου τόσον συχνὰ ἔρχεσθε νὰ μὲ βλέπετε· ὑγιαίνετε!

Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο γεγραμμένη εἰς γερμανικὴν γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν πάντοτε ὠμίλου οἱ Ἀλσακιανοί.

Η ανάγνωσις αὐτῆ προύξηνσέν εἰς τὸν Φρεδερίκον ἀπερίγραπτον λύπην ἢ συγκινητικὴ ἀπλότης τοῦ ἐν τέλει ἀποχαιρετισμοῦ τῷ ἀπέσπασε λυγμὸν, μαρτυροῦντα ὀλόκληρον τὸν ἔρωτά του καὶ τὴν ἀπελπισίαν του.

— Ἀνεχώρησεν! ἀνέκραξε, καὶ ἀνεχώρησεν ἀνεπιστρεπτεῖ! δυστυχῆς Μαργάρита!

Ὁ Μικρὸς Λουδοβίκος ἤρχισε νὰ κλαίη, ὡσεὶ αἱ τελεταὶ ἐκφράσεις τοῦ Φρεδερίκου εἰκόνηζον τὴν ἰδίαν του λύπην.

— Τὴν ἡγάπας λοιπὸν, μικρέ μου; ἠρώτησεν ὁ Φρεδερίκος, λαμβάνων αὐτὸν τῆς χειρὸς.

— Ἄ! Κύριε Φρεδερίκε, εἶπε τὸ παιδίον κλαίον, ἀνευ τῆς συμπαθοῦς τῆς καρδίας ποσαὶς ἐκοιμώμεθα ἢ μήτηρ μου καὶ ἐγὼ χωρὶς νὰ φάγωμέν τι.

— Λοιπὸν ἡσύχει, μικρέ μου φίλε, θὰ σοὶ ἐπαναφέρω τὴν εὐεργέτιδά σου, εἶπεν ὁ Φρεδερίκος συγκινηθεὶς πῆγαινε ἤδη εἰς τὴν οἰκίαν σας καὶ φέρε τὸ θυλάκιον αὐτό, τὸ ὁποῖον περιέχει περίπου τριακόσια φράγκα, εἰς τὴν μητέρα σου, λέγων αὐτῇ νὰ μὴ ἀνησυχῇ πλέον περὶ τοῦ μέλλοντος.

Τὸ παιδίον ἐκπλαγὲν, ὡσεὶ ἔβλεπε τὸν Θεὸν παριστάμενον, ἔμενον ἀκίνητον, κρατοῦν πρὸς τὰ κάτω τὰς χεῖρας.

— Λάβε λοιπὸν, προσέθηκεν ὁ Φρεδερίκος καὶ ἐπᾶνελθε εἰς τὴν μητέρα σου.

— Τόσα χρήματα δι' ἡμᾶς ὑπέλαβε τὸ παιδίον, εἶναι ἀδύνατον, κύριε Φρεδερίκε! δι' ἡμᾶς τόσα χρήματα! ἐπανελάμβανεν ὁ μικρὸς, πιστεῦων ὅτι ὀνειρώττην.

— Πῆγαινε, μικρέ μου φίλε, διότι θὰ τρέξω χωρὶς νὰ χάσω στιγμὴν ἐπὶ τὰ ἴχνη τῆς οἰκογενείας Φάβερ.

Μετὰ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας ὁ Φρεδερίκος ἀφικνεῖτο εἰς τὸ Χάβρον, ὅπου ἤλπριζε νὰ συναντήσῃ τοὺς μετάνάστας.

Εἰς τὸν λιμένα ἦτο συσσωρευμένον ἀπειρον πλῆθος.

Ἡρώτησε παραχρῆμα ἂν κανὲν πλοῖον πρὸ μικροῦ εἶχεν ἀναχωρήσει διὰ τὸ Μεξικόν.

— Περιμένετε, ἰδοὺ ἀνθρώποι, οἵτινες δύνανται νὰ σᾶς πληροφόρησωσιν.

Ὁ Φρεδερίκος παρετήρησε τότε ὁμάδα ἀνθρώπων μελάνωμένην ὄλιω καὶ παραδομένην εἰς θλίψιν. — Εἰς τούτων ἰδεί-

κνυε διὰ τοῦ δακτύλου πλοῖον, ἐξάφανιζόμενον εἰς τὴν ἀπόστασιν.

Εἰς τὴν θίαν ταύτην ὁ Φρεδερίκος ὠχρίασεν, ἐκλονίσθη καὶ ἔπεσεν εἰς τοὺς βραχίονας ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἠρώτα.

II

Μικρὸν συνελθὼν ἐκ τῆς φοβερᾶς αὐτῆς συγκινησίσεως, ὁ Φρεδερίκος νύχαρίστησε τοὺς περιποιοθέντας αὐτὸν καὶ ἔρηξατο νὰ περιπάτῃ μετ' ἀποπλάνημένα βήματα ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, ζητῶν πάντοτε διὰ τῶν βλεμμάτων του τὸ πλοῖον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἤδη ἀφανίσθῃ εἰς τὰ βάθη τοῦ ὀρίζοντος.

Θὰ εἶδιδε τὸ ἡμισυ τῆς περιουσίας του καὶ τὸ ἡμισυ τῆς ζωῆς του, ἂν ἠδύνατο νὰ τὸ φθάσῃ καὶ συμμετείχε τούτῳλάχιστον τῆς ἐξορίας ἐκείνης, τὴν ὁποῖαν ἡγάπα.

Τῷ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα ν' ἀποταθῇ εἰς τοὺς λεμβούχους ἵνα τοὺς πείσῃ νὰ τὸν ὀδηγήσωσιν εἰς τὸ πλοῖον, προσφέρων οἰανδήποτε ἤθελον τῷ ζητήσει ἀνταμοιβήν.

Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον πρῶτον ἀπέτεινε τὴν ἐρώτησιν ταύτην τὸν εἶθε ὤρηπεν ὡς ἐὰν ὠμίλει μετ' ἀνθρώπῳ γρενόληπτον, οἱ δὲ λοιποὶ ἀπεμακρύνθησαν.

— Ομιλῶ σπουδαίως, φίλε μου, τῷ λέγει ὁ Φρεδερίκος ἀποκρίσθαι μοι, σὲ παρακαλῶ.

— Νὰ φθάσωμεν πλοῖον, τὸ ὁποῖον πρὸ δῶα ὠρῶν ἀνεχώρησε! δὲν σκέπτεσθε οὕτω, κύριε; καὶ ἂν ἡ λέμβος μου ἦτο δέκα φορὰς καλητέρα, οἱ δὲ βραχίονες μου τριάκοντα, οὐδέποτε ἤθελον κατορθώσαι τοῦτο δὲν λέγω, ὅτι ἀτμόπλοῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἤθελον δῶσαι δύνάμην, ἴσχυον νὰ τὸ ἀνατινάξῃ εἰς τὸν ἀέρα θὲν ἤθελε φθάσει ἄλλ' ὅπως καὶ ἂν ἔχη, ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ σᾶς χρησιμεύσω ἄμφισβάλλῳ ἐπισητῆς ἂν τίς ἄλλος εὐρεθῇ νὰ πληρώσῃ τὴν ἐπιθυμίαν σας ταύτην, καθόσον ὁ κίνδυνος ἐκ τοιαύτης περιστασῆς θὰ ἦτο μέγας τὸσοῦ διὰ τὸ πλοῖον, ὅσον καὶ διὰ τοὺς ἐπιβιβασθῆσομένους.

Ὁ Φρεδερίκος ἐνόησεν, ὅτι ἐζητεῖ ν' ἀποπειραθῇ ἀπόπειρᾶν μωρὰν καὶ ἐκόψε τὴν κεφαλὴν μετ' ὀπιομένης. (Ἄπολοῦθε.)

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Η ΛΙΜΝΗ.

(Κατὰ Λαμαρτίνου.)

Οὕτως αἶε ὠθοῦμενοι πρὸς νέας ἀκτὰς μόνον
Κ' εἰς νύκτα ἀνεπιστρεπτεῖ σφρόμενοι αἰώνιαν,
Εἰς τὸν βαθὺν καὶ ἀπλετον ὠκεανὸν τῶν χρόνων
Δὲν θ' ἀγκυροβολήσωμεν οὐδὲ ἡμέραν μίαν;

Ὡ λίμνη! μόλις ἔκλεισε τὸν βίον του εἰς χρόνος,
Κ' ὀγγυεκυμάτων προσφιλῶν εἰς πέτραν πεφλημένην
Ἴδέ με! μόνος ἔρχομαι καὶ θὰ καθήσω μόνος
Ὅπου κ' ἐκείνην ἄλλοτε προσεῖδες καθημένην.

Οὕτω καὶ τότε ἔγγυες ὑπὸ βαθεῖς σου βράχους
Καὶ εἰς πλευρὰς ἐθραύετε τὸ κύμα σου ἀγρίας,
Οὕτω καὶ τότε ὁ ἀνεμος ἀφρούς πολυταράχους
Ἐρρίπτειν εἰς τοὺς πόδας τῆς ὡς λίθον λατρείας.

Σιγῇ μίαν ἐπλόμεν ἐσπέραν... ἐνθυμείσαι;
Καὶ ἄνω δὲν ἠκούετο καὶ κύκλω τῶν ὕδατων
Ἢ τῶν ναυτῶν αἱ ναυχεῖς κωπηλασίαι κ' ἴσαι
Τὰ νῶτα κατακόπτουσαι ἀρμονικῶν κυμάτων.

Αἴφνης ἠκούσθη ἄγνωστος τῷ κόσμῳ μελωδία
Καὶ ἀντελάλησεν αὐτὴν ἡ ὄχθη μαγευθεῖσα,
Τὸ κύμα ἔτεινε τὸ οὖς ν' ἀκούσῃ, καὶ γλυκεῖα
Ἢ ἔρωμένη μοι φωνὴ μέλπει αὐτὰ ῥηγνύσα.

« Εὐφρόσυνοι ὦραι, μὴ φεύγετε, στήτε!
Ὁ χρόνος, τὴν πτήσιν, τὸ βῆμά σου κρατεῖ,
Φαῖδροι νὰ γευθῶμεν χαρὰς ποῦ δωρεῖται
Νεότης φιλάττη.

« Ὁ χρόνος, ἡμᾶς τοὺς ὀλίβους λησμονεῖ...
Καὶ φεύγε πτερόπους δι' ἔσους θρηνοῦσαι,
Αἰετοὶ μαζῇ σου κ' αἱ θλίψεις κ' οἱ πόνοι
Συνακολουθοῦσαι.

« Στιγμὰς νὰ κρατήσω ζητῶ, πλὴν ματζίως;
Ὁ χρόνος δὲν μένει.
Φωνῶ εἰς τὴν νύκτα — προχώρει βραδέως!
Κ' ἔθρα ἡ πρῶτα φωσφόρος προβαίνει.

« Λοιπὸν εἰς ἔρωμέν! τὴν ὥραν ποῦ τρέχει
Ταχεῖς εἰς χαρῶμεν!
Αἰνεῖται ἄρμον, ὁ χρόνος δὲν ἔχει
Ἀκτὴν, αὐτὸς τρέχει, ἡμεῖς δὲ περῶμεν. »

Χρόνος ἐηλότυπος, στιγμὰι ἀρβήτου εὐθυμίας
Καθ' ἃς ὁ ἔρος κύματα προχέει εὐφροσύνης
Νὰ φεύγῳσ εἶναι δυνατόν μετὰ ὀρυκτῆς ὁμοίας
Ὡς φεύγουσι καὶ αἱ στιγμὰι δακρυῶν καὶ ὀδύνης;

Καὶ πῶς, παρῆλθεν εἰς αἶε, κἂν μίαν δὲν ἀφήρῃ;
Καὶ πῶς, οὐδὲ τὰ ἴχνη των δὲν θέλομεν κρατήσῃ!
Ὁ χρόνος ποῦ τὰς εἶδικε καὶ τὰς συμπαρῆσῃ
Δὲν θέλει οὗτος εἰς ἡμᾶς καὶ πάλιν τὰς δωρήσῃ;

Αἰωνιότης, παρελθὼν, κενόν, ἀδύσσου βίθη
Τι τὰς στιγμὰς μας κάμνετε ἄς σεῖς ἀπορροφᾶτε;
Λαλεῖτε: τέρψεις, ἔρωτας, ἐκστάσεις, θεῖα πάθη
Δὲν θὰ μᾶς τ' ἀποδώσῃτε ἀφοῦ μᾶς τ' ἀποσπάτε;

Ὡ λίμνη, βράχοι ἀφωνοί, ἄντρα, σκωιδη δᾶση,
Σεῖς ὧν ὁ χρόνος φεῖδεται, χαριτωμένη φύσις,
Ἡοῦ ὁ Θεὸς ἀνανεοὶ καὶ θάλλουσαν φυλάσσει,
Κἂν τῆς νυκτὸς τηρήσατε αὐτῆς τὰς ἐνθυμήσεις.

Εἰς τὴν γαλήνην τήρησον αὐτὰς κ' εἰς τρικυμίας,
Ὡλίμνη μου, εἰς τὴν κλιτὸν τῶν λόφων τῶν γελῶντων,
Εἰς τὰς πυκνὰς ἐλάτας σου καὶ εἰς τὰς ἀκρωρείας
Ἡοῦ θάλλουσαι ἐπικλινεῖς εἰς σὲ τὸ πρόσωπόν των.

Ἄς ἦναι εἰς τὸν ζέφυρον ὅστις περᾶ καὶ φρίσσει,
Εἰς τῶν ὀχθῶν σου τὴν βοήν ἢ τις ἤχουσα βαίνει,
Καὶ ὁ ἀργυροπρόσωπος ἀστὴρ ἄς τὰς κρατήσῃ
Ὅστις μετ' ἡμῶν ἀπαλάς τὸ στήθος σου λευκαίνει.

Ἐἴθ' ὁ στενάζων ἄνεμος, ὁ καλάμων ποῦ κλαίει.
Τοῦ ἰλαφροῦ ἀέρος σου εἰ μοσχοβόλοι ὕμνοι,
Καὶ πάντα ὅσα βλέπει τις, ἀκούει κ' ἀναπνέει,
Ὡ, εἴθε — ἠγχιήσμεν — νὰ εἴπωσιν, ὦ λίμνη.

ΟΡΙΩΝ.

Σημ. Σ. Πολλάκις ἀνεγνώσαμεν τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ ποιητοῦ τῆς πρὸς τὸν Βύρωνα ὠδῆς, τῆς Ἀπελπισίας, τοῦ Πρώτου Ἀλγους καὶ πάντοτε ἐθαυμάσαμεν τὴν χάριν καὶ τὴν μελωδίαν αὐτοῦ. Εἰς πάντα τὰ ἔργα τοῦ Λαμαρτίνου ἡ γλαφυρότης εἶναι οἰκεία ἄλλ' ἡ Λίμνη εἶναι ὅ,τι ὠραῖον ἐπὶ καλλιτελεῖα καὶ ἀρμονία. Ὁ ἀναγινώσκων τὸ ποῖημα τοῦτο δὲν ἐκπλήττεται διὰ τὸ ὕψος καὶ τὴν πρωτοτυπίαν τῶν ἰδεῶν εἶναι τι ἀπλοῦν, γαλήνιον, παθητικόν, εἶναι ἀπαύγασμα ψυχῆς ἀναπολούσης γλυκεῖαν τοῦ παρελθόντος σκηνῆν. Ἐτυχέ ποτε ν' ἀκούσῃτε περιπαθοῦς συμφωνίας καὶ ν' ἀναμνησθῆτε αὐτῆς μετὰ χρόνους; τοιοῦτό τι εἶναι.

Ὁ Λαμαρτίνος γράφων τὴν *Λίμνη* ἐνεκλείει ἐν ἐπιτομῇ μακρὰν σειράν εὐτυχῶν καὶ λυπηρῶν ἀναμνήσεων· ὅστις ἀνέγνωσε τὸν *Ραφαήλ* αὐτοῦ δύναται νὰ κατονομήσῃ πόθεν τὸ τόσῳ ἀβρὸν τῆς ἐμπνεύσεως καὶ τῆς ἐκφράσεως ἡ χάρις. Ἰδοὺ τί λέγει ὁ ἴδιος περὶ αὐτῆς.

« Ἡ Λίμνη εἶναι ἡ τῶν ποιησῶν μου ἥτις μᾶλλον ἀντήχησεν ἐν τῇ ψυχῇ τῶν ἀναγνωστῶν μου ὡς καὶ ἐν τῇ ἐμῇ. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πάντοτε περισσότερον ποιητικὴ τοῦ πλάσματος· διότι ὁ ἀληθὴς ποιητὴς εἶναι ἡ φύσις.

Ἀπειράθησαν χιλιάκις νὰ προσδώσω τὴν πενήτην μελωδίαν τῆς μουσικῆς εἰς τὸ γούδε τῶν στρουθῶν τούτων· ἀλλ' ἄπαξ μόνον ἐπέτυχον· Ὁ Niedermayer μόνος μετέφρασε ταύτην περιπαθίστατα εἰς μουσικούς τόνους. ἤκουσα φέδμενον τὸ ἐλαγίον τοῦτο καὶ εἶδον νὰ κινή εἰς δάκρυα τοὺς ἀπροσπάτους. Ἐντούτοις, ἐγὼ πάντοτε φρονῶ ὅτι ἡ μουσικὴ καὶ ἡ ποίησις ζημιούνται προσεταιριζόμεναι. Ἀμφοτέραι εἶναι τέχναι ἐντελεῖς — ἡ μουσικὴ φέρει ἐν ἐπιτομῇ τὸ εἶσθημά της, οἱ δὲ φράσιοι στίχοι ἐν αὐτοῖς τὴν μελωδίαν των. »

Περὶ τῆς μεταφράσεως ἡδυνάμεθα νὰ μὴ εἰπώμεν τίποτε, ἀφοῦ ὑπάρχει εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀναγνωστῶν μας· δι' ὅσους ὁμως γνωρίζωσι τὴν γαλλικὴν καὶ ἠσθάνθησαν τὸ δυσχερὲς καὶ ἀδύνατον πολυτάκις τῆς πιστῆς μεταφράσεως, καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἰδιώτην λόγον, πρὸ πάντων δὲ εἰς τὴν ποίησιν, παραθέτομεν στροφάς τινες τοῦ πρωτοτύπου, ἵνα ἴδωσι πόσον εἶναι ἐπιτυχῆς.

Un soir, t'en souvient-il? nous voguions en silence;
On n'entendait au loin, sur l'onde et sous les cieux,
Que le bruit des rameurs qui frappaient en cadence
Tes flots harmonieux.

Μιᾶν μίαν ἐπλόμεν ἐσπέραν... ἐνθυμίσαι;
Καὶ ἄνω δὲν ἤκουετο καὶ κύκλω τῶν ὑδάτων
Ἡ τῶν νευτῶν αἱ νεχελίαι κωπηλοῖαι κ' ἴσαι
Τὰ νεῦτα κατακόπτουσαι ἀρμονικῶν κυμάτων.

Δὲν εἶναι δὲ μόνον ἀκριβὲς· ἀλλὰ φρονοῦμεν ὅτι ἐν τῇ στροφῇ ταύτῃ ἡ μεταφράσις εἶναι γλυκυτέρα τοῦ πρωτοτύπου καὶ μᾶλλον παραστατικὴ τῆς γαλλικῆς νεχελίας καὶ ἀφειλεν ἀληθῶς νὰ ἴηται τοιαύτη, γενομένη εἰς γλώσσῃ ἐν ἣ ὑπάρχουσι λέξεις μόνις ἀκουόμεναι, ὡς τὰ φιλήματα. Ἄς παραθέσωμεν καὶ ἐτέραν στροφὴν.

Que le vent qui gémit, le roseau qui soupire,
Que les parfums légers de ton air embaumé,
Que tout, ce qu'on entend, l'on voit ou l'on sent
Tout dit et a dit en toi-même!

Ἐῖθ' ὁ στενάζων ἄνεμος, ἢ καλαμῶν ποῦ κλείει,
Τοῦ ἔλαφρου ἀέρος σου οἱ μωχεθόλοι ἕμνοι,
Καὶ πάντα ὅσα βλέπει τις, ἀκούει κ' ἀναπνέει
Ὅ! εἶθε — Ἐγαπήσαμεν — νὰ εἰπώσιν, ὦ λίμνη.

Ἰδοὺ καὶ ὀλόκληρον τὴν ἐν τῇ ποίηματι ἐρωτικὴν ὡδήν πρὸς χάριν τῶν ἐννοούντων τὴν γαλλικὴν ἀναγνωστῶν μας.

« O temps, suspends ton vol! et vous, heures
Suspendez votre cours!
Laissez-nous savourer les rapides délices
Des plus beaux de nos jours!

« Assez de malheureux ici-bas vous implorant:
Coulez, coulez pour eux;
Prenez avec leurs jours les soins qui les dévorent;
Oubliez les heureux.

« Mais je demande en vain quelques moments
Le temps m'échappe et fuit;
Je dis à cette nuit: « Sois plus lente; » et
Va dissiper la nuit.

« Aimons donc, aimons donc! de l'heure fugitive
Hâtons-nous, jouissons!
L'homme n'a point de port, le temps n'a point
Il coule, et nous passons!

Ὡς βλέπουσιν οἱ ἀναγνώσταί μας ὁ περιπαθὴς τῶν *Εὐκλώνων* καὶ τῶν *Κυμάτων* ποιητῆς, ὁ φίλος Ἰβρίων, ἐνεκλημάτισεν λίαν εὐτυχῶς τὸ ἀβρὸν τοῦτο ξενικὸν ἄνθος.

ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟΝ

ΤΟΥ

ΚΑΡΡΟΥ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε φυλ. 83).

ὡς ἀπεδείκνυνεν ἡ προφύλαξις αὐτῆ. Ὁ σκοπὸς δὲ ὅν ἦλθον πρὸς ὑμᾶς, ἦτο νὰ μάθω τι περὶ τοῦ πατρὸς μου.

— Δὲν ἤξεύρω τίποτε περὶ αὐτοῦ, ἀπεκρίθη ψυχρῶς ὁ τραπεζίτης. Ὁ

Ἀλέξανδρος καὶ Σ' εἶναι ἀνταποκριταί του.

— Δὲν δύνασθε νὰ μοι δώσητε τὴν διεύθυνσίν των;

— Ὁχι· δύναμαι μόνον νὰ στείλω τὰς ἐπιστολάς σας εἰς τὰς Ἰνδίας· ἀλλὰ σᾶς συμβουλεύω, πρὶν ἀποφασίσετε ὀριστικῶς, νὰ σκεφθῆτε. Αἱ Ἰνδαίαι εἶναι εὐρὸν πεδῖον δι' ἐνεργητικότητα οἷα ἡ ἰδική σας. Ὁ πάππος μου ἐπῆγεν ἐκεῖ δεκαξεατῆς, μὲ μίαν μόνην δραχμὴν εἰς τὸ θυλάκιον, καὶ ἐπανῆλθε μὲ πεντακοσίας χιλιάδας λίρας στερλίνας. Ὁ πατήρ μου ἐβάδισεν ἐπὶ τὰ ἔχνη του καὶ συνεπλήρωσε τὸ ἑκατομμύριον. Δὲν εἶναι μέγα πρᾶγμα, ὅτι εἰπῆτε ἴσως, ἀλλ' οἱ καιροὶ τότε ἦσαν δύσκολοι. Ἐπῆγα καὶ ἐγὼ αὐτὸς πρὸ τριάκοντα ἐτῶν... καὶ βλέπετε τὸ ἀποτέλεσμα.

Τὸ μιστὸν εὐχαριστήσεως ἦθος μεθ' οὗ ἐλέχθησαν ταῦτα, ἤθελεν, εἰς πᾶσαν ἄλλην περίστασιν, προκαλέσει τὸν γέλωτα, ἀλλ' ὁ Ἑρρίκος ἤδη ἦτο λίαν καταβεβλημένος ἐκ τῆς ἀποτυχούσης ἐπισκέψεώς του, ὥστε οὐδ' ἐμειδίσεν.

— Ἀναμφιβόλως, σὴρ Ζάμ, εἶσθε ἄξιος τῶν ἐπιτυχιῶν σας· ἀλλὰ πάντες δὲν ἔχουσι τὴν δραστηριότητα καὶ τὴν προβλεπτικότητα ὑμῶν. Δι' ἐμέ, ἀπεφάσισα πλέον· μένω εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἀλλὰ θὰ ἐποφελῶ τῆς καλοσύνης σας ἵνα στείλω τὰς ἐπιστολάς μου εἰς τὸν πατέρα μου. Χαίρετε, κύριε Ζάμ.

Καὶ ὁ νέος ἐξῆλθε χωρὶς νὰ περιμείνῃ ἀπάντησιν.

— Δὲν ὑπάγεις εἰς τὰς Ἰνδίας! αἶ; ἐψιθύρισεν ὁ τραπεζίτης μείνεις μόνος· θὰ ἴδωμεν! ὡς νὰ δύναται ἄνθρωπος χωρὶς περιουσίαν ν' ἀποφασίσῃ ποῦ θὰ ὑπάγῃ!

Ἐγραψε μετὰ σπουδῆς γραμμὰς τινάς, καὶ ἐπεφόρτισε τὸν γηραιὸν ὑπάλληλόν του Σνάπ νὰ τὰς ἀποστείλῃ κατὰ τὴν διεύθυνσίν των.

Τὸ αὐτὸ ἐσπέρας, ὁ Ἑρρίκος Ἄσθων ἔλαβε ἐπιστολὴν ἀγνωστοῦ γραφῆς, τῆς ὁποίας τὸ περιεχόμενον ἐξήγειρε τὴν περιέργειάν του. Ἰδοὺ τί περιεῖχε.

« Μεταχειρισθῆτε αὔριον τὸ ἐσπέρας ὅ, τι σᾶς ἀποσταλῆ, ἐὰν θέλετε νὰ συναντήσητε τὸν μόνον ἄνθρωπον τὸν κατέχοντα τὸ μυστήριον τῆς μοίρας σας,

τὸν μόνον ἄνθρωπον ὅστις δύναται νὰ σᾶς προειδοποιήσῃ ἐπὶ τῶν κινδύνων τοῦς ὁποίους διατρέχετε καὶ ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ σᾶς προφυλάξῃ αὐτῶν.

Φίλος τις ἀγνωστος.

Ἐκτὸς τῆς ἐπιστολῆς ὑπάρχον δύο εἰσπητήρια τοῦ χοροῦ τῶν μετεμφιεσμένων εἰς τὸ θέατρον τῆς Ὀπερας.

— Μπα! εἶπεν ὁ νέος ἀναγνοῦς τὰς γραμμὰς ταύτας· ἀνόητός τις, φαίνεται, ῥαδιοῦργος ἐπιθυμεῖ νὰ διασκεδάσῃ μὲ τὴν ἀπλοϊκότητά μου. Δὲν ὑπάγω!

Παρὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην, καθ' ὅσον ἡ ὥρα ἐπλησίαζεν, ἤρχισεν νὰ σκέπτηται ὅτι οὐδέποτε εἶχεν ἰδεῖ μετεμφιεσμένους, ὅτι τοῦτο θὰ νύχαρίσται καὶ τὸν Ζόε Βέαν, καὶ τέλος ὅτι ἤθελε περάσει μίαν ὥραν εὐαρέστως. Ἐλαβε λοιπὸν δύο δομινὰ καὶ ἐπορεύθη εἰς τὸ θέατρον στιγμὰς τινάς πρὸ τῆς ὀρισθείσης ὥρας.

Ὁ Ζόε κατεμαγεύθη. Κατὰ τὸ 1817 ἦτο λόγου ἄξιον διὰ χωρικὸν νὰ ὑπάγῃ εἰς Λονδίνον. Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του, ἐγένετο πλέον ὁ χρησμὸς τοῦ χωρίου του ἐπὶ ἓνα ὀλόκληρον ἑνιαυτὸν, καὶ διέμενε καθ' ὅλην τὴν ζωὴν του σεβαστός. Ὁ Ἑρρίκος αὐτὸς διεσκέδασε σχεδὸν παρὰ τὴν διάθεσιν του ἐκ τοῦ ποικίλου θεάματος. Οἱ χοροὶ τῶν μετεμφιεσμένων δὲν εἶχον ἔτι διαφθορῆ, ὅπως σήμερον. Ἐσυχνάζοντο ὑπὸ ἀξιολόγων προσώπων, καὶ εἶναι γνωστὸν ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς κατηξίου νὰ μεταβαίνῃ ἀγνωστος.

Ὁ Ἑρρίκος καὶ ὁ σύντροφός του μόλις εἶχον περιέλθει δις τὴν αἴθουσαν, ὅτε χεῖρ τις ἐτέθη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Ἑρρίκου. Ἐπεστράφη καὶ παρετήρησε πλησίον τοῦ ἀνθρώπου ὑψηλόν, φέροντα ἀπλοῦν δομινὸν καὶ προσωπίδα.

— Ἀπατάσθε, τῷ εἶπεν.
— Ὁχι, δὲν ἀπατάμαι, Ἑρρίκε Ἄσθων! ὑπέλαβεν ὁ ἀγνωστος. Απομακρύνατε τὸν σύντροφόν σας... πρέπει νὰ σᾶς ὁμιλήσω.

— Ἐδῶ;
— Εἶναι τὸ καλλίτερον μέρος τοῦ κόσμου διὰ συνομιλίαν ὡς τὴν ἐδικήν μας. Ὅτι ἔχωμεν πλῆθος θεατῶν, ἀλλ' οὐδένα μάρτυρα. Ἄπειρα στυγνὰ σχέδια συνελήφθησαν καὶ ἐξετελέσθησαν εἰς τοὺς μετεμφιεσμένων χορούς.

— Πρέπει πρῶτον νὰ μοι δώσητε ἀπό-

δειξίν τινα ότι δὲν παίζετε μετ' ἐμοῦ. Πρῶτον ἦδη ἔρχομαι εἰς Λονδίνον, καὶ δὲν πιστεύω ὅτι θὰ ἴηαι μέγα κατόρθωμα εἰς ὑμᾶς, τὸν ἔμπειρον τοῦ κόσμου τούτου, νὰ ἐμπαίζετε τὴν ἀπλότητά μου.

— Μὲ ζητεῖτε ἀπόδειξιν; ἠρώτησεν ὁ ἄγνωστος.

Ὁ Ἑρρίκος ἔνευσε καταφατικῶς.

— Νὰ σὰς δώσω.

Καὶ, κύψας πρὸς αὐτόν, τῷ ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς τὸ ὄνομα τῆς Ἑλλεν.

— Εἰσθε εὐχαριστημένοι, ἦδη;

— Πληρῆστατα.

Καὶ εἰπὼν εἰς τὸν Ζόε Βέαν νὰ τὸν περιμένη, ἀπεσύρθη μετὰ τοῦ παραδόξου συντρόφου του ἐντὶν ἐσοχῇ ἐκ τῶν σχηματιζομένων ὑπὸ τῶν διακοσμήσεων τῆς αἰθούσης. Ἦτο δὲ σκηνὴ περιεργος ἡ τῶν δύο τούτων προσωπιδοφόρων συνέντευξις· ὁ εἰς προσέβλεπεν εἰς τοὺς ἀφθαλμούς τοῦ ἄλλου, ὡς ἂν ἤθελε νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του· ὁ ἄλλος προσεπάθει νὰ ἀποφύγῃ τὸ βλέμμα τοῦτο, ὅπερ ὅμοιον τῷ τοῦ ὄφρατος, ἐξήσκει ἐπ' αὐτοῦ ἐπιρροὴν μαγνητικὴν, ἐνῶ τὸ πλῆθος τῶν διασκεδάζοντων διήρχετο ὡς φαντάσματα ἐμπροσθεν αὐτῶν.

— Χάνετε τὰς πολυτιμώτερας ὥρας τῆς ζωῆς σας, εἶπεν ὁ ἄγνωστος, ἀκολουθῶν ἐν φάσμα ὅπερ θέλει σὰς ἀποπλανῆσαι μόνον τῆς ὁδοῦ σας, διότι μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ὑμῶν ὑπάρχει φραγμὸς ἀνυπερέβλητος — ὁ τάφος. Διατί ἀπεποιθήσατε τὴν πρόσκλησιν τοῦ πατρὸς σας; Ἐν τῇ Ἰνδία ὁμοίως σὰς; προσκαλεῖ τὸ καθῆκον, τὸ σμῆρον καὶ ἡ ἀγάπη.

— Τὸ σμῆρον, ἴσως, ὑπέλαθεν ὁ Ἑρρίκος ἐκπεπληγμένος, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ τίνι τρόπῳ ξένος τις ἦτο οὕτω καλῶς πληροφορημένος τὰ ἐξωτοῦ, ἀλλ' ἔχει τὸ καθῆκον καὶ ἡ ἀγάπη.

— Διατί ἔχει;

— Διότι ὁ πατὴρ περιούθου ἠμιλεῖτε ἐλησμόνησε καὶ καθῆκον καὶ ἀγάπην πρὸς ἐμέ. Ἐν ταῖς ὁδηγίαις αἱ ἐπεμψε διὰ τοῦ ἐπατετραμμένου τὰς ὑποθέσεις του, ἀνακαλύπτω τὰς ὑπονοίας κυρίου φοβουμένου μὴ τὸ ὄργανόν του τῷ ἐκφύγῃ, καὶ ἔχει τὴν ἐμπιστοσύνην, ἥτις πρέπει νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ πατρὸς καὶ υἱοῦ. Ἐκτὸς δὲ τούτου οὐδέποτε με ἠγάπησε.

— Καὶ ποῦ, στρεφόμενος τὴν ὑπόνοιαν

ταύτην; ἠρώτησεν ὁ μυστηριώδης ξένος μετὰ τόνου μαρτυροῦντος ἐκπληξίν.

— Ἐπὶ τῆς μακρᾶς καὶ σκληρᾶς αἰωπῆς του, καὶ ἐπὶ τῆς ἐλλείψεως τῶν λέξεων ἐκείνων, αἵτινες εἶναι γλυκύταται εἰς τὴν καρδίαν. Ἡ ἐπιστολὴ του εἶναι ἐπίσης ψυχρὰ ὡς καὶ αὐτός.

— Μὴ τὸν κρίνετε τόσο ἀσπληνῶς, ὑπέλαθεν ὁ προσωπιδοφόρος μετὰ μικρὴν σιωπὴν. Ἡ καρδία του εἶναι ἴσως πολὺ θερμότερα παρ' ὅσον ὑποθέτετε. Βέβαιον ὅμως εἶναι, καὶ δὲν θέλω νὰ σὰς τὸ ἀπακρύψω ὅτι πρὸ πάντων ἐπιθυμῶ νὰ ἀναχωρήσῃτε τῆς Ἀγγλίας ἐνεκα τοῦ κινδύνου ὅστις σὰς ἀπειλεῖ.

— Κίνδυνος;

— ἔχετε ἐχθρόν.

— Τὸ ἠσθανόμην! ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρίκος Ἀσθων. Κάτι τι μοι ἔλεγεν ὅτι ὑπάρχει φύσις τις τόσο ἀντιπαθητικὴ εἰς τὴν ἐμὴν, ὥστε δὲν δυνάμεθα νὰ ζήσωμεν ἀμφοτέροι ὁμοῦ... Καλῶς! τίς ὁ ἐχθρὸς οὗτος;

— Εἶναι ἰσχυρὸς, διότι κατέχει τὸ ἀντικείμενον δι' οὗ κατορθοῦνται τὰ πάντα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, τὸν πλοῦτον! Δι' ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἀγαπᾶ εἶναι γλυκὺς ὡς ἀρνίον, διὰ τὸν ἐχθρόν ὅμως ὅν συναντᾷ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ του, εἶναι ἀσπλαγχνος ὡς ἡ λιμῶττουσα τίγρις ὅτε κρατεῖ τὴν λείαν εἰς τοὺς δρυχὰς τῆς! πρέπει νὰ τὸν ἀποφύγετε!

— Νὰ τὸν ἀποφύγω! ἐγώ! ἐπανέλαβεν ὁ Ἑρρίκος μετὰ ζωηρότητος. Πάσον ὀλίγον μὲ γνωρίζετε! Τοῦτο ἦτο ἐν τῶν ὀνείρων τῆς ὑπάρξεώς μου νὰ εὕρω ἀντίπαλον νὰ παλαίσω, ἀντικείμενον ἀξίον τῆς ἐνεργείας μου! Στενάζω δὲ μετὰ τὰς σκέψεις τῆς πάλης μὴ βλέπων τὴν πραγματικότητα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἤρχισα νὰ ἀπελπίζομαι περὶ τῶν ὀνείρων τούτων.

— Θέλετε εὕρει τὸν ἀντίπαλον καὶ τὴν πραγματικότητα.

— Πότε λοιπόν;

— Μετ' ὀλίγον, μετ' ὀλίγον. Ἐκκαμὰ τὸ χρέος μου· σὰς εἰδοποίησα.

— Ἀλλὰ τίς εἶναι ὁ ἐχθρὸς οὗτος;

— Δὲν τολμῶ νὰ τὸν ὀνομάσω.

— Εἰ κάτις τοῦ;

— Ἐνδοξασθε.

— Ἡ ἀγάπη του;

— Ὁραία σχέδον τῆς ἐδωχῆς σας. Καὶ

ἦδη, ὑγιαίνειτε! Ἐπὶ πέντε ἡμέρας δὲν ἔχετε τίποτε νὰ φοβῆσθε· μετὰ τὴν παρέλευσιν ὁμοῦ αὐτῶν προσέχετε καλῶς τὴν ζωὴν σας· δυσπιστεῖτε καὶ πρὸς τὴν σκιάν σας αὐτήν. Διότι τότε θὰ ἔχετε ἐπὶ τὰ ἴχνη σας ἄνθρωπον τοῦ ὁποίου ἡ ἀπόφασις εἶναι ἐπίσης ἀκλόνητος ὡς καὶ ὁ βράχος ἐφ' οὗ τὰ κύματα θραύσῃ τὴν μανίαν των... καὶ δύναμαι νὰ προσθέσω καὶ ἐπίσης ἀναίσθητος.

Ὁ σπουδαῖος οὗτος τόνος, ἐνούμενος πρὸς τὴν γνώσιν ἣν εἶχεν ὁ συνομιλητὴς του περὶ τοῦ ἔρωτος αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἑλλεν, ἐπεισαν τὸν Ἑρρίκον ὅτι ὁποῖκι καὶ ἂν ἦσαν αἱ αἰτίαι του δὲν ἀστείζετο μετ' αὐτοῦ, καὶ τὸν εὐχαρίστησε διὰ τὴν συμπάθειαν ἣν ἐδείκνυεν.

— Ἐὰν αἰσθάνεσθε εὐγνωμοσύνην τινὰ πρὸς ἐκείνον ὅστις σὰς προειδοποίησεν, ὑπέλαθεν ὁ ἄγνωστος, δεῖξατε ταύτην ἀκολουθῶν τὰς ὁδηγίας του. Ἰπάγετε εἰς τὴν Ἰνδίαν. Ἐκεῖ θέλετε εὕρει τὰ λαμπρότερα στάδια ἀνοιγόμενα πρὸ ὑμῶν, ἐνῶ ἐδῶ ὁ κίνδυνος προπορεύεται τῶν βηματικῶν σας, καὶ δὲν περιμένετε ἢ ἀποτυχίας καὶ δυστυχίας.

Ὁ Ἑρρίκος Ἀσθων ἐμειδίασε καὶ ἀπεμακρύνθη χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ. Εἶχεν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἐνέργειαν τοῦ ἀνικητοῦ θάρρους του, ἡ δὲ ἰδέα τοῦ κινδύνου ἔθελγε τὴν ψυχὴν του.

— Θὰ συναντήσω τὸν ἐχθρόν αὐτόν, ἐψιθύρισε, καὶ δυστυχία του! θὰ με εὕρει ἐπίσης σταθερόν ὅσω καὶ ἐαυτόν ἐν τῇ θελήσει καὶ τῇ πράξει.

Καὶ λέγων ταῦτα ἐπορεύθη εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶχεν ἀφήσει τὸν Ζόε Βέαν. Ὁ ἀγαθὸς ὑπηρετὴς ἦτο περικυκλωμένος ὑπὸ πλῆθος προσωπιδοφόρων χειροκροτούντων τὸ πνεῦμα καὶ τὸ φλέγμα μεθ' οὗ ὑπεστήριζε τὸ μέρος του ὡς χωρικός, ὅστις πρῶτον ἐπὶ ζωῆς του, ἐτόλμησε νὰ εἰσέλθῃ ἐντὸς χοροῦ μετεμφεισμένων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Κατὰ τὸ διάστημα τῶν δέκα ἡμερῶν ἃς ὁ Μίραν Ἀφαξ εἶχε παραχωρήσει εἰς τὸν χάν ν' ἀπομακρύνῃ τὸν ἀντεραστὴν του ἐκ τῆς Ἀγγλίας, ὁ νέος Ἰνδὸς ἦτο ἀνήσυχος ὡς τίγρις ἐν τῷ κλωβῷ τῆς. Ὡς οἱ πλείστοι τῶν Ἀνατολιτῶν, ἐφύλαττεν ἐ-

ρῶς τὸν λόγον του· καὶ μολονότι ἐπεθύμει μεγάλως νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς ὑποχρέωσης ἥτις ἐδέσμευε τὴν ἐνεργητικότητά του καὶ ἐτάρχτε τὸ αἷμά του, ἀπεφάσισε νὰ μὴ προσῆ εἰς οὐδεμίαν πράξιν μέχρι τῆς λήξεως τοῦ ὀρισμένου καιροῦ. Ὅτε δὲ ἤθελεν ἀπαλλαγῇ τῆς ὑποχρέσεώς του ἐσκόπει νὰ διευθύνῃ μόνος τὴν ὑπόθεσιν· διότι ἔβλεπεν ἐν τῇ καταβεβλημένῃ μορφῇ τοῦ ἐμπίστου αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν μέριμναν ἣν ἐλάμβανε νὰ ἀποφεύγῃ πᾶσαν ἐρώτησιν σχετικὴν τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ὅτι εἶχεν ἀποτύχει τὸ σχέδιόν του.

— Ἄνόητος ποῦ εἶμαι, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν ὁ Μίραν, νὰ ἐμπιστευθῶ εἰς ὄργανον τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι τῆς ἐκλογῆς μου.

Εἶτα δὲ ἐμειδία περιφρονητικῶς ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι ἀπλοῦς χωρικός ἦτο ἀρκετὰ θρασὺς νὰ ἀντικρύσῃ αὐτόν καὶ νὰ τῷ διαφιλονεικήσῃ τὴν Ἑλλεν.

— Ἀὐτὴ δὲν δύναται νὰ τὸν ἀγαπήσῃ προσέθετε, διότι εἶναι ὑπερήφανος ὅσω εἶναι καὶ ὠραία. Αναμφιβόλως ἡ τροφὸς ἠπατήθη!

Ἄλλ' ὁ παρήγορος οὗτος στοχασμὸς παρήρχετο μετ' οὐ πολὺ. Αἱ πληροφορίες ἃς εἶχε λάβει ἦσαν τόσο λεπτομερεῖς ὥστε οὐδεμίαν τῷ ἄφινον ἀμφιβολίαν, οὔτε ἐπίσης ἀμφέβαλλεν εἰς τὴν πίστιν τῆς Ζάρας ἥτις ἦτο τροφὸς ἀμφοτέρων καὶ ἠγάπα αὐτοὺς ὁμοίως.

— Τὸν ἀγαπᾶ! ἀνέκραξε τὴν δεκάτην ἡμέραν βηματίζων εἰς τὸ δωμάτιόν του· καὶ ἔρριψα τὴν λέμβον μου ἐπὶ θάλασσης ἥτις δὲν ἔχει νῆσον γλοερὰν, οὔτε ὄχθας συσκίους, οὐδὲ λιμένα καταφυγῆς· δὲν βλέπω ἢ βράχους ἀγόνους καὶ προδοτικὰς ἄμμους ἐφ' ὧν ἡ καρδία μου θέλει συντριβῆ! ἀλλ' ἄς φυλαχθῶσιν ἐκ τοῦ ναυαγίου μου! προσέθηκε μετὰ πικροῦ μειδιάματος, διότι δὲν θέλω ἀπολεσθῆ μόνος!

Εἰς τῶν εὐρωπαϊῶν ὑπηρετῶν του εἰσῆλθε τότε καὶ τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ συνταγματάρχης Μομβράυ τὸν περιέμενεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Εἰπάτε τῷ νὰ περιμένη, εἶπεν ὁ νέος Ἰνδὸς μετ' ἀδιαφορίας.

Ὁ ὑπηρετὴς τὸν παρετήρησεν ἐκπληκτος, διότι δὲν ἦτο συνειθισμένος νὰ ὑπαδέχωνται οὕτω ἀγροίκως τοὺς ἐπισκέπτας τοιαύτης τάξεως.

— Καί στείλετέ μοι τὸν χάν, προσέθηκεν ὁ νέος.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς, ὁ ἔμπιστος αὐτοῦ εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον.

— Παρατηρῶ ὅτι ἀπετύχητε! εἶπεν ὁ Μίραν μετὰ τόνου σαρκαστικοῦ, ἡ δὲ ἄκρα ὀξύνοιά σας συνετρίβη ἐνώπιον ἐνὸς παιδίου, ἐνὸς χωρικοῦ! Τοῦ λοιποῦ μόνον εἰς ἑμαυτὸν θέλω ἔμπιστευθῆ.

— Εἶναι ἀληθές ὅτι ἀπέτυχον, ὑπέλαβεν ὁ χάν· τὸ παιδίον τοῦτο, ὁ χωρικός αὐτός, ὡς τὸν ὀνομάζετε, καὶ τὸν ὅποιον ἐφρόνουν νὰ εὔρω ἀνόητον, μὲ ἰδέας καὶ αἰσθήματα ταπεινά, ὡς ἡ θέσις του, διέψευσε τὰς ἐλπίδας μου. Εἶναι ἐκ τοῦ μετὰλλου ἐξ οὗ γίνονται οἱ ἄνδρες, καὶ κέκτηται θέλησιν ἀκατάβλητον καὶ γενναϊότητα ἐπίτης ὑπερήφανον ὡς ὑμεῖς αὐτός.

— Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ἰνδοῦ ἀπήστραψαν ἐκ χαρᾶς· Ἦ·ο εἶδος παρηγορίας διὰ τὴν ὑπερηφάνειάν του εὐρίσκων ὅτι ὁ ἀντίπαλος αὐτοῦ ἐν τῇ ἀγάπῃ τῆς Ἑλλεν δὲν ἦτο ἀπλοῦν ὃν μὲ σάρκας καὶ νεῦρα, ἀλλ' ἀνταγωνιστὴς ἀξίος αὐτοῦ· Καί, ὡς παλαιστῆς ὠρθιῶθη ἀναμένων τις τῶν δύο ἤθελε νικήσει.

— Ἔστω, εἶπε, τοῦτο μοι ἀρμόζει κάλλιον. Προτιμῶ πάντοτε νὰ κυνηγήσω τὴν τίγριδα ἢ τὴν δειλὴν ἀντιλόπην, νὰ συντρίψω ὑπὸ τοὺς πόδας μου τὴν κεφαλὴν τοῦ ὄφραως ἢ τὸν ἀνυπεράσπιστον σκώληκα!

— Δὲν ἀμφιβάλλω περὶ τῆς ἀνδρείας σας.

— Ἀλλὰ περὶ τίνος τότε λοιπὸν; ἤρωτησεν ὁ Μίραν ὑψηλοφρόνως.

— Περὶ τῆς περιουσίας σας. Ἡ ἐνεργητικότης σας ὁμοιάζει πρὸς τοὺς φοβεροὺς ἀνεμοστροβίλους τῆς πατρίδος σας, πρὸς τοὺς τυφῶνας, οἵτινες ἀνασπῶσι τοὺς βράχους καὶ ἐκρίζουσι τὰ δένδρα τῶν πεδιάδων· ἐν τῇ βραχείᾳ διαρκείᾳ των τὰ πάντα κάπτονται ὑπ' αὐτούς. Ἐνῶ ἡ ἐνεργητικότης αὐτοῦ ὁμοιάζει πρὸς τὴν ἀκούραστον ὑπομονὴν ἣτις θεραπεύει τὰς καταστροφὰς τῶν τυφῶνων καὶ τῶν ἀνεμοστροβίλων. Ἡ ἱστορία τῆς Ἰνδίας δεικνύει τὴν ἐνυπάρχουσαν διαφορὰν μετὰ τῆς σαξωνικῆς καὶ τῆς ἰνδικῆς φυλῆς.

Ὁ Ἰνδὸς τὸν παρετήρησεν ἐταστικῶς ἐπὶ τινὰς στιγμὰς καὶ ἐν σιωπῇ. Πρῶτον ἦδη ὁ χάν, ὁ ἀρνησίπατρις οὗτος, ὅστις δὲν ἐτόλμα ὄχι μόνον νὰ ἀντείπῃ εἰς τὰς θελή-

σεις του, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐλαχίστην ἰδιότητα του, ὠμίλει οὕτω καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν ἐννοήσῃ. Αἰφνης ἀνεμνήσθη τὴν παράδοξον ἐπιμονὴν ἣν ἔδειξε νὰ διατηρήσῃ ἀποκρυφὸν τὴν πατρίδα του καὶ τὴν γνῶσιν τῆς ἀγγλικῆς γλώσσης, καὶ ὑπόνοιά τις περίεργος ἐπῆλθεν αὐτῷ.

— Μήπως εἶναι συγγενῆς σας; τὸν ἠρώτησεν.

— Οὔτε υἱός μου, οὔτε συγγενῆς μου, ἀπεκρίθη ὁ χάν· ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ταραχῆς ἢ διαταγμοῦ. Ἐάν ἦτο, Μίραν, παρὰ τὴν ἀγάπην ἣν ἔχω εἰς ὑμᾶς, παρὰ τὴν ἀνάμνησιν τοῦ μακαρίτου πατρός σας, ἤθελον εὔρει μέσον νὰ τὸν ὑποκλέψω τοῦ μίσους σας. Ἀλλὰ περιορίζομαι νὰ σᾶς ἐπαναλάβω τὴν γνώμην μου: φυλαχθῆτε ἐκ τοῦ Ἑρρίκου Ἀσθωνος.

(Ἀκολουθεῖ).

Ἡ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΙΔΕΑΣ.

Πρὸ τίνος χρόνου ὑπῆρχε συζήτησις μετὰ τὸν δύο ἰατρῶν μεγάλων, ἐάν ἡ ἰδέα ἔχῃ ἐπιζῶσιν ἐπὶ τῆς ζωῆς καὶ τῆς υγείας τοῦ ἀνθρώπου ἢ ὄχι. Ὁ εἰς τῶν δύο, ὁ Κ. Κρατιολέτ, διίσχυρίζετο ὅτι ἡ ἰδέα δύναται νὰ ἐπιφέρῃ καὶ θάνατον χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἢ παραμικρὰ αἰτία.

Κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας εἶχε καταδικασθῆ νέος τις καλῆς οἰκογενείας εἰς θάνατον ἕνεκα φοβεροῦ καὶ αἰσχροῦ κακουργήματος· ἀσθενήσας δὲ ἐν τῷ μετὰ τὸν εἶχε μεταφερθῆ εἰς τι νοσοκομεῖον τοῦ ὁποίου ἀρχίατρος ἦτο ὁ Κ. Κρατιολέτ. Οἱ συγγενεῖς τοῦ νέου ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀπαλλάξωσι τὸν ἄθλιον ἐκ τῆς ἀτιμωτικῆς ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ κατατομίας, παρεκάλεσαν τὸν κύριον Κρατιολέτ νὰ τὸν δηλητηριάσῃ. Ὁ ἰατρός ἀπεποιήθη τοῦτο, ὑπεσχέθη ὁμοῦς νὰ πράξῃ ὅτι ἡ συνειδήσις του καὶ ὁ νόμος τῷ συγχωροῦσιν.

Ἐζήτησε λοιπὸν παρὰ τῆς κυβερνήσεως τὸν κατάδικον νὰ δοκιμάσῃ ἀθῶόν τι πείραμα ἐπ' αὐτοῦ ἢ κυβερνήσις τοῦ τῷ ἐσυγχώρησεν. Ἐκάλεσε τότε τὸν ἐναντιφρονούντα συνάδελφόν του καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτοῦ διέταξε καὶ ἐξήπλωσαν τὸν ἄθλιον νέον ἐπὶ τίνος τραπέζης χρησιμεύ-

ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

Κατὰ τὸ 1841, νέος τις εἴκοσιν ἐξ ἐτῶν, ὑποστὰς τὰς τελευταίας ἐξετάσεις του εἰς τὰ νομικὰ καὶ σκηπῶν ν' ἀσπασθῆ τὸ διοικητικὸν στάδιον, περιέμενεν ἐν τῷ προθαλάμῳ τοῦ γενικοῦ γραμματέως ὑπουργείου τινός. Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ὁ ἐπισκέπτης ἔδωκε σημεῖα ἰσχυροῦ ἐρεθισμοῦ τοῦ νευρικοῦτου συστήματος. Μετὰ τρία τέταρτα ἐξέβαλε τὰς χειρίδας του καὶ τὰς ἐξέσχισε. Μετὰ μίαν ὥραν καὶ ἡμίσειαν, ὁ νέος οὗτος, πελιδνός ἐκ τῆς ὀργῆς, ἠγέρθη νὰ ἐξέλθῃ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ γενικός γραμματεὺς προέκυψε τῆς θύρας τοῦ γραφείου του καὶ εἶπε μετὰ φωνῆς ξηρᾶς.

— Ἄ! εἰσθε ὑμεῖς πάντοτε, κύριε; ἂς ἴδωμεν τί ἐπιθυμεῖτε;

Ὁ νέος, ἀσυνήθιστος νὰ τὸν μεταχειρίζωνται οὕτω ἀποτόμως, ἀπεκρίθη:

— Κύριε, πρὸ μιᾶς καὶ ἡμισείας ὥρας ἐπεθύμουν νὰ σᾶς ὁμιλήσω· ἤδη ἐπιθυμῶ τὸ ἐναντίον.

Καὶ ἀνεχώρησε.

Μετὰ εἴκοσι δύο ἔτη — τῷ 1863 — οἱ ὑπάλληλοι τῆς διοικήσεως τοῦ *** προεξάρχοντος τοῦ ἀρχηγῶ των, περιέμενον σπουδαίαν ἐπίσκεψιν . . . ἐν ὄχημα σταματᾶ . . . ὁ πρόεδρος τῆς διοικήσεως (εἶδος νομάρχου πρώτης τάξεως) προέβη νὰ ὑποδεχθῆ τὴν ἐπισημότητα, ἣτις ἦτο ὁ πρόεδρος τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου, ὁ κόμης Βισμάρκ Σονχάουζεν.

Ὅτε ὁ ὑπουργὸς παρετήρησε τὸν ὑπάλληλον ἐδίστασεν . . . ἰλλώπισε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὡς ἄνθρωπος ζητῶν ἐν τῇ μνήμῃ του ἀνάμνησιν τινὰ ἐξαληφθεῖσαν, ἐμειδίασε καὶ ἠκολούθησεν, ἀπεκδεχόμενος μυρίας ὑποκλήσεις, τὸν νομάρχην ὅστις προεπορεύετο αὐτοῦ.

Ὁ ὑπουργὸς ἀνέβη εἰς τὰ προπτομασμένα δι' αὐτὸν μέγαλα, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ὁ νομάρχης ἀπεσύρετο:

— Συγγνώμην, κύριε, εἶπεν ὁ κόμης, ὁμολογήσετε ὅτι ὁ βίος παρουσιάζει παραδόξους μεταβολάς.

— Τί ἐννοεῖ ἡ ἔξοχότης σας;

— Ἐννοῶ, κύριε, ὅτι πρὸ εἴκοσι τριῶν

οῦσης εἰς τὴν ἀνατομίαν, καὶ ἔδесεν αὐτὸν καλῶς.

— Οἱ συγγενεῖς σου, εἶπε τότε εἰς τὸν κατάδικον, παρεκάλεσαν τὴν κυβερνήσιν νὰ ὑποστῆς τὴν θανατικὴν ποινὴν ἐν τῷ κρυπτῷ διὰ νὰ μὴ ἐκτεθῆ τὸ ὄνομά των εἰς τὴν κοινωνίαν· ἀπεφασίσθη λοιπὸν νὰ ἀποθάνῃς διὰ τῆς ἀφαιμάξεως· τὸ δέχου;

— Εὐχαρίστως.

— Δοιπὸν, εἶπεν εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν μαθητευομένους μεθ' ὧν εἶχε συνεννοηθῆ, ἀνοίξατε καὶ τὰς δύο φλέβας τῶν βραχιόνων του.

Δύο νέοι ἐπλησίασαν καὶ ἐκέντησαν αὐτὸν εἰς τὸ δέρμα καὶ ὄχι καθόλου εἰς τὰς φλέβας· ἀλλ' ἐπίσης ἐπίεσαν ἐλαφρῶς μικρὸν σπόγγον, ὃν ἕκαστος ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα του καὶ ἔθρεξαν διὰ τοῦ χλιαροῦ ὕδατος τὸν βραχιόνα τοῦ νέου. Συγχρόνως δὲ εἰς ἄλλος ἠνοιξε μικρὰ ὀπήν ὑπάρχουσαν εἰς τὴν τράπεζαν ὅπου ὑπῆρχε μικρὰ ποσότης ὕδατος, τὸ ὅποιον ἤρχισε νὰ ῥέῃ ὡς λεπτὴ κλωστή ἐντὸς ἀγγείου κειμένου ὑπὸ τὴν τράπεζαν.

Ὁ νέος, ὅπως ἦτο ἐξηπλωμένος καὶ δειμένος ἐπὶ τῆς τραπέζης, δὲν ἔβλεπεν ἐὰν αἷμα ἔρρεεν ἢ νερόν, ἤκουε δὲ τοὺς περὶ αὐτὸν, ἀπομακρυνθέντας ὀλίγον, νὰ συνομιλῶσιν οὕτω περίπου.

— Πιστεύω ὅτι δὲν θὰ ζήσῃ ἐπὶ πολὺ, ἔλεγεν ὁ εἰς.

— ἦ! βέβαια· ἔτρεξαν δύο ὀκάδες αἵματος, ἔλεγεν ὁ ἄλλος.

— Παρατήρησε πόσον ὠχρίασεν.

— Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἤρχισαν νὰ νεκροῦνται.

Τὸ ὕδωρ ἤρχισε νὰ πίπτῃ κατὰ σταγόνας.

— Δὲν ἔχει πλέον αἷμα!

— Μετ' ὀλίγον ἀποθνήσκει.

Καὶ ὁ ἄθλιος, τῷ ὄντι, εἶχε καταντήσει κᾶτωχος καὶ δὲν ἔδιδε πλέον σημεῖον ζωῆς.

— Νομίζω ὅτι ἔρρευσεν ὅλον τὸ αἷμά του, εἶπέ τις.

— Ἀπέθανεν . . . εἶπεν ὁ Κρατιολέτ.

Καὶ πλησίασαντες εἶδον τῷ ὄντι ὅτι εἶχεν ἀποθάνει. Ὁ δὲ Κ. Κρατιολέτ ἐκέρδιζε τὸ ζήτημα.

ἐτῶν ἔσχον τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἴδω καὶ ἐντούτοις διατηρεῖσθε καλά.

— Συγγνώμην, ἔξοχώτατε, δὲν ἐνθυμοῦμαι

— Πῶς, κύριε, εἶπεν ὁ Βίスマρκ γελῶν ἀπλετον, δὲν ἐνθυμεῖσθε νέον τινὰ παράφορον ὅστις σᾶς εἶπε λόγους ὅχι εὐαρέστους, ὅτε εἴσθε γενικὸς γραμματεὺς;

Ὁ νομάρχης ἐγένετο ἐρυθροῦς . . . πράσινος . . . ὠχρίασε καὶ ἐτραύλισε.

— Πῶς! . . . τί! . . . εἶναι δυνατόν;

— Ἠσυχάσετε, κύριε, εἶπεν ὁ Βίスマρκ τείνων αὐτῷ τὴν χεῖρα, εἴσθε ὑπάλληλος τὸν ὁποῖον ὑπολήπτομαι μεγάλως, καὶ σᾶς ἀνέμνησα τὸ λυπηρὸν ἐκεῖνο συμβεβηκὸς, ἵνα ἀπλῶς σᾶς παρατηρήσω νὰ δέχεσθε καλλίτερα τοὺς νέους Οὐδεὶς ἤξεύρει πῶς θέλομεν ἐπανίδει ἀλλήλους!

Νέα τις χωρὶκὴ ἔτρεχε κατόπιν τῆς ὄνου τῆς. Ἐκεῖθεν διήρχετο εἰς εὐπατρίδης, ὅστις, ἰδὼν αὐτὴν ἀρκετὰ ὠραίαν, τῇ εἶπε:

— Πόθεν εἶσαι, μικρά μου;

— Ἀπὸ τοῦ Βιλλεζουίφ; κύριε ἀπεκρίθη αὐτῇ.

— Ἀπὸ τοῦ Βιλλεζουίφ; ὑπέλαβεν ὁ εὐπατρίδης· γνωρίζετε τὴν κόρην τοῦ κυρίου Κιλλῶτ;

— Ναί, κύριε.

— Κάμετέ μου τὴν χάριν, σᾶς παρακαλῶ, νὰ τὴν φιλήσετε ἐκ μέρους μου.

Καὶ λέγων ταῦτα ἠθέλησε νὰ τῆς δώσῃ ἐν φίλημα· ἀλλ' ἡ νεάνις ἀπωθήσασα αὐτόν, τῷ εἶπε:

— Κύριε, ἐὰν βιάζεσθε, δώσατέ το εἰς τὴν ὄνον μου, διότι ἐκείνη θὰ φθάσῃ ταχύτερα ἐμοῦ. Α Ε Τ Η Σ

Τίμων ὁ μισάνθρωπος, ἰδὼν δύο γυναῖκας κρεμναμένας ἀπὸ τινος συκῆς, ἀνέκραξεν:

— Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ ἔλα τὰ δένδρα νὰ κάμνουν ὁμοίους καρπούς! Α Ε Τ Η Σ

— Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ ἔλα τὰ δένδρα νὰ κάμνουν ὁμοίους καρπούς! Α Ε Τ Η Σ

— Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ ἔλα τὰ δένδρα νὰ κάμνουν ὁμοίους καρπούς! Α Ε Τ Η Σ

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ.

Ἡ καλλονὴ τῶν γυναικῶν διαρκεῖ ἐκ τοῦ δεκάτου πέμπτου μέχρι τοῦ τριακοστοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας των· δηλαδὴ ἡ ἐπιβροχὴ των παύει καθ' ὃν καιρὸν ἐρχεται αὐταῖς τὸ λογικόν. **Alphonse Karr.**

Ἡ ἀπιστία ἐγκεῖται εἰς τὰς ἀθετηθείσας ὑποσχέσεις καὶ ὄχι εἰς τὰ ἀποψυχρανθέντα αἰσθήματα. **P. Rocheperde.**

Ὁ ἐμπιστευόμενος εἰς γυναῖκα ἐμπιστεύεται εἰς ληστὴν. **Ἡσίοδος.**

Ἡ χάρις εἶναι ἡ ἐξωτερικὴ ψυχὴ τῆς ὠραιότητος. **J. Joubert.**

Καλλονὴ ἄνευ χάριτος εἶναι ἄγκιστρον ἄνευ δελέατος. **Ninon de Lenclos.**

Αἱ γυναῖκες, αἵτινες ἀφίονται νὰ θελχθῶσιν ἐκ τῶν ποικιλμάτων τῆς στρατιωτικῆς στολῆς, ὁμοιάζουσι πὰς μικρὰς ἐκεῖνας νυκτερινὰς χρυσαλλίδας, αἵτινες πίπτουσιν ἀνοήτως καὶ καίουσι τὰς πτέρυγας των εἰς τὸ φῶς τῆς λυχνίας.

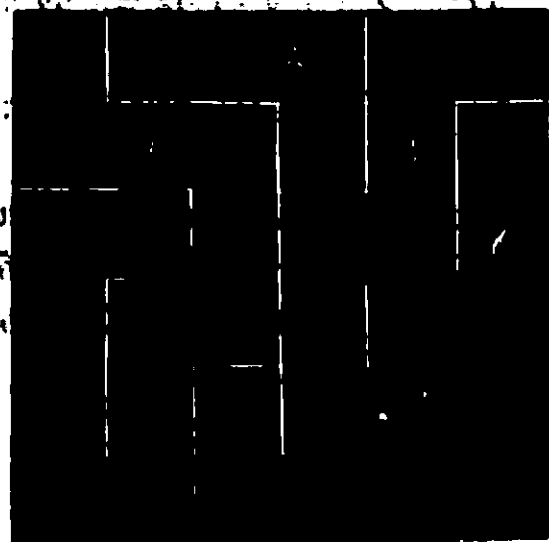
Adolphe Ricard.

Λύσις

τοῦ λογογράφου τῶν φύλ. 52 καὶ 53.

Δίωκε ἐγκράτεια.

Λύσις τοῦ Β' σχήματος.

ΑΡΧΑΙΑ.

~~~~~

Τὸ πρῶτον ἔτος τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης πωλεῖται ἀντὶ δραχ. 6. Μετὰ τοῦ παραρτήματος δὲ (7 τόμοι τοῦ μυθιστορήματος Ο ΚΟΜΗΣ ΜΟΝΤΕΧΡΙΣΤΟΣ) ἀντὶ δραχ. 10 ἐν Ἀθήναις, ἐν δὲ ταῖς Ἐπαρχίαις 12.

Αἱ αἰτήσεις πρέπει νὰ συνοδεύωνται ὑπὸ τοῦ τιμήματος, ἄλλως οὐδεμίαν λαμβάνουσιν ἀπάντησιν.

~~~~~

Ἡ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη ἀναγγέλλει πάντα τὰ βιβλία, ὧν ἀντίτυπον ἤθελε σταλῆ αὐτῇ παρὰ τῶν ἐκδοτῶν.

~~~~~

Τὰ Μυστήρια τῆς Αὐλῆς τοῦ Λονδίνου μυθιστόρημα Γ. Μ. Β. Ρεϋνόλδου.

Τὸ ὠραῖον τοῦτο καὶ μᾶλλον τῆς ἐποχῆς μυθιστόρημα δημοσιεύεται ἤδη ἐν Γαλλίᾳ. Μετάφρασις αὐτοῦ θέλει ἐκδοθῆ κατὰ τόμους μικροὺς, ὧν ἕκαστος ἐκ 4—5 τυπογραφ. φύλ. συγκείμενος θέλει τιμᾶται ἀντὶ 1 δραχμῆς. Οἱ θέλοντες νὰ γίνωσι συνδρομηταὶ ἄς γράψωσιν ἢ ἄς εἴπωσιν ἡμῖν περὶ τούτου.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις προπληρώνουσι δραχ. 5 ἥτοι τὸ τίμημα πέντε μερῶν ἢ τόμων.
A. Βαμπᾶς.

Ἱστορία τῆς Φραγκμασωνίας, ἐκ τῆς ἀρχῆς αὐτῆς μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, συγγραφεῖς μὲν Γερμανιστὶ ὑπὸ J. G. Findel, μεταφραστῆς δὲ εἰς τὴν Γαλλικὴν ὑπὸ E. Τάνδελ, καὶ ἐκ τῆς Γαλλικῆς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν τοῦ Ἀριστείδου Βαμπᾶ.

Ἡ Ἱστορία αὕτη ἐκδοθήσεται κατὰ τεύχη, ἕκαστον τεῦχος θὰ σύγκηται ἐκ 5 τυπογραφικῶν φύλλων καὶ θὰ τιμᾶται δραχμῆς. Τὸ ὅλον βιβλίον σύγκηται ἐκ 12 τευχῶν δημοσιευθησομένων ἀνὰ ἓν κατὰ μῆνα. Συνδρομηταὶ γίνονται ἐν Ἀθήναις παρὰ τοῖς κυρίοις Ν. Β. Νάκη, Σ. Σοφῆ καὶ Τεφαρίκη· ὡς καὶ παρὰ τῷ Γραφείῳ τοῦ περιοδικοῦ τούτου ὁδῆς Κόδρου ἀριθ. 5. Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ παρὰ τοῖς ἐκεῖ βιβλιοπωλείοις καὶ τοῖς ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

Ὅσοι ἔλαβον ἀγγελίας τῆς Ἱστορίας ταύτης παρακαλοῦνται νὰ τὰς ἐπιστρέψωσιν.

~~~~~

ΠΡΟΦΟΡΗΣΙΣ.

~~~~~

Οἱ προμηθεύοντες 5 συνδρομητὰς εἰς τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην προπληρώνοντας τὴν ἑτησίαν συνδρομὴν των λαμβάνουσιν ἐπὶ ἓν ἔτος αὐτὴν δωρεάν.

Οἱ ἀλλάσσοντες διαμονὴν συνδρομηταὶ ὀφείλουσι νὰ εἰδοποιῶσιν ἐγγράφως τὴν διεύθυνσιν περὶ τούτου, ἵνα γνωρίζῃ ποῦ πρέπει νὰ στέλλῃ τὰ φυλλάδια· εἰ δὲ μὴ τὰ ἀπωλεσθέντα ἀναπληροῦνται ἀντὶ λεπτῶν 50 ἕκαστον.

ΟΥΔΕΙΣ τῶν ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις γίνεται συνδρομητῆς, ἀν δὲν πέμψῃ συγχρόνως τῇ αἰτήσῃ καὶ τὸ ποσὸν τῆς ἑτησίας συνδρομῆς.

ΠΑΣΑ ἐπιστολὴ μὴ ἀπηλλαγμένη ταχυδρομικῶν τελῶν εἶναι ἀπαράδεκτος.

Αἱ ἐπιστολαὶ ἐπιγράφονται οὕτω :

Πρὸς τὸν Ἀρ. Βαμπᾶν συντάκτην τοῦ περιοδ. συγγράμ. « Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη. »
Εἰς Ἀθήνας.

Αἱ περιέχουσαι χρήματα ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ ᾖναι ἐπὶ συστάσει.